

ΙΝΓΚΑΡ ΓΙΟΝΣΡΟΥΝΤ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΙΝΓΚΑΡ ΓΙΟΝΣΡΟΥΝΤ

Ο σταυρός

αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα νορβηγικά

Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΪΕΡ

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Η μετάφραση πραγματοποιήθηκε με την οικονομική υποστήριξη της NORLA.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 517

Ινγκαρ Γιόνσοντ. Ο σταυρός

Τίτλος πρωτοτύπου: *Korset*

Μετάφραση: Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια - Διόρθωση: Μάριος Παρθένης-Γαρδικής

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright© Ingar Johnsrud, 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάρτιος 2021

Κ.Ε.Τ. Α045 Κ.Ε.Π. 129/21 ISBN 978-960-16-9004-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΘ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Συχνά, ίχνη δεν αφήνει το καλό,
μα πάντα κάτι μένει απ' το κακό.*

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ, *Η Ευλογία της Γης* (1917)

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ένα και μοναδικό δάκρυ κύλησε απ' το κερί κι ο ιερέας διπλώσε τα χέρια του να προσευχηθεί. Μια προσευχή χαμηλόφωνη, για εκείνον μόνο. Κι όμως: οι λέξεις βγήκαν υπερβολικά γρήγορα, ακολουθώντας τον ρυθμό της καρδιάς του. Ο ιερέας έλυσε τα δάχτυλά του κι άνοιξε τα μάτια.

Στο επίμηκες παράθυρο ψηλά πάνω στον τοίχο είδε την αντανάκλασή του να τρεμοπαίξει. Έξω είχε πέσει σκοτάδι. Μια ελαφριά μελωδία σαν ν' ακουγόταν πάνω στο τζάμι: το απαλό άγγιγμα του χιονιού.

Μια παχιά αχλή είχε απλωθεί πάνω στο γυαλί, ακριβώς πάνω από τη φλόγα του κεριού. Η θέρμη από μέσα έκανε το χιόνι να λιώνει κι η φλόγα δεν έμοιαζε πια με κιτρινοκόκκινη κουκκίδα πάνω στο τζάμι. Η αντανάκλασή της λαμπύριζε σε ομόκεντρους κύκλους σαν σε στάσιμο νερό, χρωματίζοντας το πάτωμα, τον σταυρό και την Αγία Γραφή. Άγγιζε και τη δική του, γονατιστή φιγούρα, κι ο ιερέας ένιωθε ότι το χιόνι δεν ήταν απλώς χιόνι, μα ο ίδιος ο Κύριος που του μιλούσε.

Με όλο αυτό το φρέσκο χιόνι, οι νύχτες μεταξύ Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς έμοιαζαν πάλλευκες, αμόλυντες. Ο ιερέας σκέφτηκε τον Αναμάρτητο, που είχε έρθει στη γη μια νύχτα Χριστουγέννων πριν τόσα και τόσα χρόνια. Που είχε χαράξει ένα νέο μονοπάτι για τις φτωχές ψυχές αυτού του κόσμου. Που έδινε στα πάντα γύρω νόημα. Στα κάγκελα έξω από το παράθυρο. Στο σιδερένιο ντιβάνι με το λεπτό στρώ-

μα πλάι στον τούβλινο τοίχο. Στο ταβάνι του υπογείου, με τις κηλίδες με τα παράξενα σχήματα που τον έκαναν συχνά να φαντάζεται ότι κοιτούσε σύννεφα. Και στη βαριά πόρτα με τον σύρτη, που έπρεπε να σκύψει για να δει μέσα από τη σχισμή της.

Τα πάντα είχαν νόημα και του μιλούσαν, όλα με μια φωνή σαφή και πεντακάθαρη. Έκλεισε ξανά τα μάτια του. Ξαναδίπλωσε τα χέρια του και προσευχήθηκε. Αργά αργά αυτή τη φορά. Με βεβαιότητα.

Η κλειδαριά αντήχησε και ξαφνικά εμφανίστηκε ο φύλακας, ένας τύπος ψηλός, με ρουφηγμένα μάγουλα. Τον έλεγαν Ρίτσαρντ και, παρ' όλη τη διαφορά της θέσης τους, τα πήγαιναν καλά μεταξύ τους. Συχνά, αφού κλείδωνε το χέρι του ιερέα στον σκελετό του κρεβατιού, ο Ρίτσαρντ καθόταν και συνομιλούσαν. Ο φύλακας είχε υπάρξει αθλητής πριν τον βρει το Κακό στη ζωή του. Αναπολούσε συχνά εκείνη τη σημαδιακή στιγμή. Ψηλαφούσε το δαχτυλίδι που είχε κρεμασμένο σε μια καδένα στον λαιμό του και ρωτούσε τον ιερέα αν συγχωρούνταν αυτά τα πράγματα. Τότε, τα χείλη του ιερέα μαλάκωναν και τα μάτια του γλύκαιναν και σήκωνε ελαφρά το πιγούνι του.

«Φυσικά και συγχωρούνται» συνήθιζε ν' απαντάει εκείνος. «Σε όσους πιστεύουν, τα πάντα συγχωρούνται».

Μα δεν ήταν τα λόγια του φύλακα που άρεσαν περισσότερο στον ιερέα. Ήταν η σιωπή του. Ο Ρίτσαρντ μπορούσε να τον ακούει να μιλάει με τις ώρες. Για την πληγή των ακριδών που έστειλε ο Θεός στους Αιγυπτίους. Για τον κατακλυσμό, που καθάρισε τον κόσμο από την ανυπακοή και την κακία. Για τους Ισπανούς που έφτασαν στην Αμερική κουβαλώντας μαζί τους τόσες αρρώστιες. Για τον λοιμό της ευλογιάς που μέσα σε λίγα χρόνια εξάλειψε το ισχυρό βασίλειο των Αζτέκων, ερημώνοντας μια ολόκληρη σχεδόν ήπειρο κι ανοίγοντας τον δρόμο για την επικράτηση του χριστιανισμού.

«Τίποτα δεν γονιμοποιεί την πίστη περισσότερο απ' τις κραυγές του πόνου και από το αίμα. Γι' αυτό με κρατάνε κλεισμένο εδώ μέσα» του έλεγε ο ιερέας.

«Μια Αγία Γραφή, ένα κερι, δυο σπίρτα, ένα σταχτοδοχείο, ένα ποτήρι, ένα φλιτζάνι του καφέ, ένα μαχαίρι για το βούτυρο...» Ο φύλακας σήκωσε το κεφάλι του. «Ο σταυρός;»

«Ο σταυρός;» απάντησε ο ιερέας. «Δεν πήρα μαζί μου κανέναν σταυρό σήμερα, στην προσευχή».

Ο Ρίτσαρντ κοίταξε προσεκτικά το φύλλο χαρτί που κρατούσε στο χέρι. Μετά παρατήρησε τα αντικείμενα που ήταν αραδιασμένα στη σειρά στο πάτωμα, ανάμεσά τους. Συνοφρώθηκε. «Έλα, νόμιζα ότι τα είχες κόψει αυτά».

Έχοντας ελέγξει το κρεβάτι, κάτω από το στρώμα και μέσα στο πάπλωμα, έχοντας φωτίσει με τον φακό τριγύρω όλο το περβάζι και πίσω από τη σόμπα και τη λεκάνη της τουαλέτας, ξαναγύρισε προς τον ιερέα.

«Με συγχωρείς, αλλά ξέρεις τι πρέπει να γίνει τώρα».

«Μα, πραγματικά, δεν πήρα κανέναν σταυρό σήμερα».

Ο φύλακας έγειρε το κεφάλι στο πλάι και περιέμενε.

Αργά, ο ιερέας έβγαλε το φαρδύ του πουκάμισο. Το τίνανε επιδεικτικά και το πέταξε μακριά. Άφησε το παντελόνι του να πέσει στο πάτωμα. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν κι ύστερα ο φρουρός ξεφύσηξε με μια αίσθηση παραίτησης και κοίταξε τον καβάλο του. Οι αντίχειρες γλίστρησαν μέσα από το λάστιχο του εσωρούχου. Όταν έμεινε πια γυμνός, ο ιερέας σήκωσε πρώτα το χαλαρό του πέος και μετά τους όρχεις του.

«Γύρνα, σε παρακαλώ, και σκύψε».

«Είμαι άνθρωπος του Θεού. Τι νομίζεις; Ότι έχωσα το σύμβολό της Θεότητάς Του στον πισινό μου;»

Ο Ρίτσαρντ ξεφύσηξε ανυπόμονα κι έκανε μια στριφογυριστή κίνηση με το δάχτυλο. Όταν ο ιερέας σηκώθηκε ξανά από την εξευτελιστική θέση, έκανε μεταβολή και τέντωσε τα χέρια, έτσι ώστε τα δάχτυλά του ν' αγγίζουν το ταβάνι. Ύστε-

ρα τέντωσε τα δάχτυλα των ποδιών του, που ήταν μέχρι τότε κουλουριασμένα, ένιωσε αυτό που κρατούσαν μέχρι τότε σφιχτά να χαλαρώνει λίγο και μετακίνησε το πόδι του λίγο εκατοστά προς τα πίσω.

«Είδες; Δεν υπάρχει σταυρός».

«Κι αυτό εκεί τι είναι;» Ο φύλακας έσκυψε προς τα εμπρός. Κοίταξε με τα μάτια μισόκλειστα τα θραύσματα ξύλου που βρίσκονταν μπροστά από την πατούσα του ιερέα.

Αν ο άνθρωπος κοιτάξει προσεκτικά, ο Θεός βρίσκεται παντού – ο ιερέας το ήξερε αυτό: στον αέρα που χαϊδεύει τις κορυφές των δένδρων· στα σκουλήκια που καταβροχθίζουν το πτώμα ενός πουλιού· στην εξελιξιμότητα των ιών και στον τρόπο που ο Κύριος επιτρέπει στην ανθρωπότητα να τους χρησιμοποιήσει με δολιότητα. Ο Θεός ήταν ο χρόνος. Οι πάγοι που έλιωναν. Οι πέτρες που γίνονταν άμμος και το μπετόν που έσπαγε και ξαναγινόταν σκόνη. Όπως το μπετόν του ταβανιού, πάνω από το κεφάλι του ιερέα. Εκεί όπου είχε καταφέρει να σκάψει μια ρωγμή, μέχρι να χωρέσει μέσα το μακρύτερο κομμάτι του αιχμηρού σταυρού. Δεν είχε καταφέρει να κρύψει εντελώς τον σταυρό, αλλά δεν είχε σημασία. Γιατί ποιος κοιτάζει τις λεπτομέρειες της οροφής ενός υπογείου δωματίου που έχει δει και ξαναδεί τόσες φορές; Όχι πάντως ο Ρίτσαρντ, ο φύλακας.

Ο ιερέας τράβηξε κι έβγαλε τον σταυρό. Ο Ρίτσαρντ ίσα που πρόλαβε να σηκώσει το κεφάλι του και το χέρι του για να προστατεύσει τον εαυτό του. Η αιχμηρή άκρη χτύπησε πάνω στο τεντωμένο χέρι του φύλακα την ίδια στιγμή που ο γυμνός άνδρας τον έπιασε από τον σβέρκο και τον τράβηξε προς το μέρος του. Η ψηλή φιγούρα τρέκλισε και ούρλιαξε από τον πόνο, πέφτοντας κάτω. Ο ιερέας τον κλότσησε με το γόνατο, κόβοντάς του την ανάσα, του άρπαξε τα μαλλιά και τράβηξε προς τα πίσω το κεφάλι. Ύστερα χτύπησε με δύναμη το ισχνό πρόσωπο στο πάτωμα. Δέρμα και χόνδροι ακούστηκαν να σχίζονται. Μια λίμνη αίματος σχημάτισε ένα φωτοστέφανο πά-

νω στο μπετόν και το σώμα κάτω από τα πόδια του άρχισε να χτυπιέται ανεξέλεγκτα.

Ο ιερέας βρήκε το σημείο που έψαχνε. Εκεί, ανάμεσα στους ανώτερους σπονδύλους του αυχένα, ακούμπησε την άκρη του σταυρού, που έσταζε από τα αίματα. Πήγε να ρίξει όλο του το βάρος πάνω της, ύστερα δίστασε. Σήκωσε το κεφάλι του. Κοίταξε την αντανάκλαση της βάρβαρης αυτής σκηνής στο τζάμι. Το γυαλί ήταν ντυμένο με πάλλευκες χιονονιφάδες. Ένας παρθένος καμβάς. Μια καινούρια ζωή. Μια ολοκαίνουρια ευκαιρία.

«Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου» μουρμούρισε ο ιερέας.

2

Οκτώ εβδομάδες αργότερα

Όταν ο Κύριος και Θεός μας θέλησε να μάθει στην ανθρωπότητα τι εστί απελπισία, δημιούργησε Φεβρουάριους δίχως χιόνια σε πόλεις σαν το Όσλο.

Ένα πετραδάκι είχε κολλήσει στη σόλα του παπουτσιού του αστυνόμου Φρέντρικ Μπάρνερ πριν αυτός μπει στη μεσαιωνική σάλα του φρουρίου του Άκερσχους. Ο ήχος του αντήχησε στις σανίδες του δαπέδου.

Το μακρύ τραπέζι ήταν στρωμένο για εβδομήντα δύο άτομα. Πολλοί από τους καλεσμένους ήταν ήδη καθισμένοι κάτω από τα πορτρέτα διαφόρων στραταρχών και νεκρών βασιλιάδων. Ο συνονόματός του βασιλιάς της Δανίας, ο Φρειδερίκος Δ', τον κοιτούσε απαξιωτικά από τη ράχη του σηκωμένου στα δύο πίσω πόδια αλόγου του. Λίγο παραπέρα, ο Φρέντρικ διέκρινε τα σκούρα, κυματιστά μαλλιά της Καφά Ικμπάλ· το πηλίκιο της στολής της πήγαινε πολύ περισσότερο απ' ό,τι σ' εκείνον. Δεν θυμόταν την τελευταία φορά που

είχε φορέσει την επίσημη στολή του ή τα πομπέ παπούτσια που τώρα τη συνόδευαν, αλλά μάλλον σε κάποια κηδεία θα ήταν.

Αναγνώρισε τον πρωθυπουργό της χώρας και κάποιους άλλους υψηλόβαθμους του Υπουργείου Δικαιοσύνης, τους επικεφαλής της Εθνικής Αστυνομικής Διεύθυνσης, τον αστυνομικό διευθυντή Τρουν Άντον Νέμε και τον, πάντα στην τρίχα, επικεφαλής του τμήματος Ανθρωποκτονιών, τον επιθεωρητή Σεμπάστιαν Κοσ. Η Καφά είχε τραβήξει μια καρέκλα προς το μέρος της κι ο Φρέντρικ κατάλαβε ότι έπρεπε να καθίσει δίπλα της.

«Τι φασαρία είναι αυτή, Μπάιερ! Τι στο καλό; Εξορούξεις κάνεις;»

Η φωνή ανήκε σ' έναν στιβαρό τύπο από την άλλη μεριά του τραπεζιού, με στρογγυλό, γλωμό πρόσωπο κι ένα κοκορόρακι στα μαλλιά να ξεμυτά κάτω από το πηλήκιό του.

«Φράνκε» είπε ο Φρέντρικ κι έγνεψε απαλά με το κεφάλι του. «Κι εσύ εδώ; Σε φώναξαν να κάνεις λάντζα;»

Ο Φράνκε Νούρε γέλασε βαθιά και χτύπησε στο μπράτσο τη συνοδό του, ένα λιανό σπουργιτάκι από το Υπουργείο, λίγο πιο δυνατά απ' ό,τι έπρεπε.

«Τριάντα χρόνια ένστολος!» είπε, γνέφοντας με νόημα προς το μετάλλιο που είχε κρεμασμένο στο στήθος του. «Ξέρετε, δεσποινίς, όταν ξεκίνησα να εργάζομαι στην Ύπηρεσία, ακόμα πιστεύαμε ότι οι ιοί των υπολογιστών ήταν κάποιου είδους αφροδίσιο νόσημα, που εξαιτίας του οι floppy disks καταντούσαν τόσο... “εύκαμπτοι”». Γέλασε κι άπλωσε το χέρι του να πάρει ένα από τα ποτά που κυκλοφορούσαν για καλωσόρισμα. «Έχω δει τσιράκια να μεγαλώνουν και να γίνονται αφεντικά της μαφίας και επιτυχημένους χρηματιστές με χρυσά ρολόγια να μετατρέπονται από κοκάκηδες σε πρεζόνια καταβεβλημένα από την ηρωίνη και το AIDS». Το χέρι του έτρεμε λίγο καθώς έφερνε το ποτήρι στα χείλη του.

«Βλέπω ότι είχατε ενδιαφέρουσα καριέρα» είπε η γυναί-

κα δίπλα του. «Αλλά μάλλον οδεύετε προς συνταξιοδότηση ή κάνω λάθος;»

«Ναι, ναι, αυτό θέλουν τα γουρούνια!» απάντησε ο Φράνκε, ακουμπώντας το μπράτσο του στην πλάτη της καρέκλας της.

«Τη βλέπω να χάνει μερικά χρονάκια από τη ζωή της μέχρι το τέλος της βραδιάς» ψιθύρισε η Καφά στον Φρέντρικ, αναφερόμενη στην κοπέλα. Ο Φρέντρικ μούγκρισε χαμογελώντας και με το ασημένιο του πιρούνι προσπάθησε να βγάλει το πετραδάκι από τη σόλα του παπουτσιού του.

Σύντομα θα συμπληρώνονταν τέσσερα χρόνια από τότε που οι δύο αστυνομικοί ερευνητές πρωτοσυναντήθηκαν. Τότε, η Καφά ήταν υπάλληλος της Υπηρεσίας Πληροφοριών, ειδικευμένη σε ζητήματα θρησκευτικού φονταμενταλισμού. Συνεργάστηκαν ερευνώντας το μακελειό εναντίον μιας χριστιανικής αίρεσης. Στη συνέχεια, η Καφά προστέθηκε στο δυναμικό του τμήματος Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας του Όσλο, όπου εργαζόταν και ο Φρέντρικ, κι έκτοτε ήταν συνάδελφοι. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο κάθονταν στη μεγάλη σάλα Ρουμερίκε του φρουρίου Άκερσχους. Διότι, κάτι παραπάνω από έναν χρόνο πριν, ο Φρέντρικ και η Καφά είχαν καταφέρει ν' αποτρέψουν μια τρομοκρατική επίθεση με στόχο τον πρωθυπουργό της χώρας, Σίμουν Ρίμπε. Κι απόψε, ο Ρίμπε και η κυβέρνησή του τους είχε προσκαλέσει σε δείπνο για να τους ευχαριστήσει. Η παρουσία τους ήταν υποχρεωτική. Ήταν, δε, έτος εκλογών κι ο πρωθυπουργός είχε διασφαλίσει ότι θα παρίσταντο και πολλοί επιχειρηματίες, πολιτικοί και δημοσιογράφοι.

Οι συζητήσεις έπαψαν καθώς ο Ρίμπε μπήκε στην αίθουσα. Χρησιμοποίησε την πόρτα στην απέναντι μεριά της αίθουσας και προχώρησε προς το κάθισμά του με την ησυχία του. Σε όσους δεν έσφιγγε το χέρι, τους έκλινε το μάτι ή τους έγνεφε με το κεφάλι, αναλόγως αν τους ένιωθε φίλους ή αντιπάλους. Στα μισά της διαδρομής, σταμάτησε. Ένας άνδρας σηκώθηκε από τη θέση του και του έσφιξε το χέρι. Ήταν γνω-

στός τοις πάσι: ο ηγέτης του Εργατικού Κόμματος, Τριμ Νταλ. Κοιτάζοντάς τους, ο Φρέντρικ συνειδητοποίησε πόσο ίδιοι ήταν οι δύο άνδρες, ο πρωθυπουργός κι ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης: κι οι δύο κοντά στα εξήντα, κι οι δύο είχαν πάρει ελαφρώς να γκριζάρουν. Τα πρόσωπά τους ήταν σφιγμένα, όπως σε κάτι φωτογραφίες μαραθωνοδρόμων που πεθαίνουν από ανακοπή λίγο μετά το τεσσαρακοστό χιλιόμετρο. Φορούσαν κι οι δύο σκούρα, στενά κουστούμια. Η γραβάτα του Ρίμπε ήταν βαμμένη στο μπλε της ιδιωτικοποίησης του Νταλ, βουτηγμένη στο αίμα της εργατιάς.

«Επιθεωρητά» έγνεψε ο Ρίμπε προς τη μεριά του Φρέντρικ καθώς περνούσε από μπροστά τους και τέντωσε το χέρι του προς τη μεριά της Καφά. «Και κυρία Ικμπάλ, αν δεν με απατά η μνήμη μου, σωστά; Η κόρη σας είναι καλά;»

Η Καφά κούνησε με έκπληξη το κεφάλι της. «Το όνομα το πετύχατε, αλλά πολύ φοβάμαι ότι δεν έχω κόρη» είπε στα γρήγορα. Ο πρωθυπουργός γύρισε το βλέμμα του προς το ταβάνι. «Ποπό, με συγχωρείτε πολύ. Αυτά συμβαίνουν όταν γνωρίζεις τόσο πολλούς ανθρώπους. Όπως και να έχει, σας αξίζουν ευχαριστίες για τις υπηρεσίες σας προς την πατρίδα. Εσάς έχουμε έρθει να γιορτάσουμε απόψε εδώ». Χτύπησε τις φτέρνες του μεταξύ τους, πήρε τη θέση του πίσω από μια ψηλή καρέκλα στην κεφαλή του τραπέζιού και περίμενε να πέσει στην αίθουσα απόλυτη σιωπή.

Μετά το κυρίως πιάτο ο Φρέντρικ βρήκε επιτέλους την ευκαιρία να την κοπανήσει. Οι σκιές χόρευαν στην αυλή υπό το φως των αναμμένων δαυλών και η παραφίνη τού τρυπούσε τα ρουθούνια. Οι πέτρινοι τοίχοι μεγέθυναν τον ήχο των βημάτων του και ο Φρέντρικ δεν σταμάτησε μέχρι που πέρασε και τη γέφυρα της τάφρου, έξω από τα τείχη του φρουρίου. Έβριξε το κεφάλι του προς τα πίσω κι άκουσε το τραγούδι ενός σχοινογιού που χτυπιόταν σε κάποιον ιστό. Ο ουρανός ήταν σκοτεινός κι ένα ισχνό φεγγάρι αγνοφαινόταν σαν ζωγραφισμένο

με παστέλ πίσω από τα σύννεφα. Παχιές νιφάδες κολλούσαν στα μάγουλά του κι απλώνονταν πάνω στα γυαλιά του. Λες να κάλυπτε επιτέλους το χιόνι την πόλη;

Από την ξύλινη γέφυρα ξοπίσω του ακούστηκε ο σκληρός ήχος τακουνιών.

«Ο Φρέντρικ Μπάιερ;»

Ο Φρέντρικ κατέβασε το πιγούνι του και γύρισε προς τη φωνή. Η γυναίκα που του έτεινε τώρα το χέρι είχε στενό, όμορφο πρόσωπο. Τα ξανθά της μαλλιά κυλούσαν πάνω στους ώμους του παλτού της και κατάλαβε ότι κάπου την είχε ξαναδεί.

«Μάλιστα;»

«Παρατήρησα ότι ήσαστε ανάμεσα στους τιμώμενους προσκεκλημένους κι ήλπιζα να σας συναντήσω απόψε». Το χέρι της ήταν κοκαλιάρικο, σαν γριάς γυναίκας, παρόλο που μάλλον δεν είχε περάσει ακόμα τα τριάντα. «Λέγομαι Μπενεντίκτε Στολτς» είπε, κρατώντας επίμονα τεντωμένα προς τα μπρος την κάτω γνάθο της.

Τώρα συνειδητοποίησε ο Φρέντρικ πού την είχε ξαναδεί: η Μπενεντίκτε Στολτς ήταν ρεπόρτερ στο TV2, τη θυμόταν από ένα ντοκιμαντέρ για τη διαφθορά στα προγράμματα διεθνούς βοήθειας.

Είχε κάνει πάταγο.

«Ξέρω πολύ καλά ποια είστε» της είπε. «Δυστυχώς δεν μου επιτρέπεται να μιλώ σε δημοσιογράφους».

«Λένε ότι είστε πολύ εντάξει τύπος».

Ο Φρέντρικ ήταν ψηλός, σχεδόν ένα κι ενενήντα, αλλά δεν χρειαζόταν να σκύψει για να την κοιτάξει μες στα μάτια. «Γι' αυτό ήρθατε ως εδώ; Για να συναντήσετε εντάξει τύπους;» Γέλασε ξερά. «Το ξέρετε ότι η αίθουσα πίσω σας είναι γεμάτη πολιτικούς;»

Εκείνη δεν γέλασε. «Είστε γιος του Κεν Μπάιερ, έτσι δεν είναι;»

Ο Φρέντρικ έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. Τι ήταν τώρα αυτό; Ο πατέρας του είχε πεθάνει εδώ και πάνω από είκοσι

χρόνια. Ένας γραφειοκράτης ήταν, που είχε ξοδέψει όλη του τη ζωή πίσω από ένα γραφείο.

«Ο πατέρας σας εργαζόταν για τους Αμερικανούς, αν δεν κάνω λάθος. Στην πρεσβεία, σωστά;»

«Ναι. Και λοιπόν;»

«Κάνω μια έρευνα, βλέπετε. Αφορά ένα στρατιωτικό σχέδιο συνεργασίας αμερικανικών και νορβηγικών αρχών κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Έπεσα πάνω στο όνομα του πατέρα σας και προσπαθώ να καταλάβω τι ακριβώς δουλειά έκανε».

Ο Φρέντριχ χαμογέλασε ευγενικά και της έδειξε με το χέρι του τον δρόμο της επιστροφής προς τους εορτασμούς. Ένα δροσερό αεράκι τούς συνόδευσε μέσα από το άνοιγμα της πύλης.

«Sorry, αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς έκανε ο πατέρας μου. Πιστέψτε με όμως, δεν ήταν και κάνας φοβερός τύπος. Νομίζω ότι ψάχνετε τον λάθος Κεν Μπάιερ».

«Μπορεί» είπε η δημοσιογράφος. «Μπορεί να έχετε δίκιο. Το όνομα Ράβνλι σάς λέει τίποτα;»

«Όχι».

Τρεις κουστουμαρισμένοι τύποι κάθονταν δίπλα στις σκάλες και κάπνιζαν. Θα πρέπει ν' άκουσαν την αντήχηση από τα βήματά τους γιατί ένας από αυτούς, ένας χοντρός, μεσόκοπος άνδρας με γουρλωτά μάτια και κατακόκκινα μάγουλα, αγριοκοίταξε προς τη μεριά τους. Ύστερα έσφιξε τη γροθιά του και σήκωσε το μεσαίο δάχτυλό του προς το μέρος τους.

«Τι στο διάολο!» είπε ο Φρέντριχ. «Αυτός ο τύπος μόλις μου έκανε κωλοδάχτυλο».

«Νομίζω ότι η χειρονομία προοριζόταν για μένα» είπε η Μπενεντίκτε με ψυχραιμία. «Είχαμε μια μικρή διαφωνία ωστόσο».

«Τι σόι διαφωνία;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Μια συζήτηση κάναμε, τίποτα περισσότερο. Ξέρετε ποιος είναι;»

«Όχι» απάντησε πάλι ο Φρέντρικ.

«Ο υποδιευθυντής της συμβουλευτικής εταιρείας Φόρμαν-Μπερνιέ, Χένρυ Φαλκ. Τρέχει κάποιο κρατικό πρότζεκτ, αλλά κανείς δεν λέει περί τίνος πρόκειται. Είναι χαρακτηρισμένο ως “απόρρητο”. Φημολογείται ότι πρόκειται περί μεγάλου σκανδάλου».

«Ήρθατε για να βγάλετε λαβράκι; Κι εγώ που νόμιζα ότι εμένα θέλατε».

«Δεν υπάρχει λόγος να ζηλεύετε Με τόση εξουσία συγκεκριμένη σ’ έναν χώρο, υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να επωφεληθούμε όσοι φάχουμε να βρούμε τι συμβαίνει πίσω από κλειστές πόρτες. Όπως καταλαβαίνετε, βεβαίως, δεν ήθελε να μιλήσει μαζί μου».

«Πίσω από κλειστές πόρτες» ρουθούνισε ο Φρέντρικ υποτιμητικά. «Καλή τύχη... Όσο για τον πατέρα μου, νομίζω ότι πρέπει να ξαναδείτε τις πηγές σας. Σας αφήνω, πρέπει να επιστρέψω εντός. Έχει έρθει η ώρα της κλήρωσης του λαχνού».

Καθώς εκείνος πήγε να φύγει, εκείνη έβγαλε μια καρτ βιζίτ από την τσέπη της, έγραψε βιαστικά έναν αριθμό στο πίσω μέρος και του ζήτησε να της τηλεφωνήσει αν άλλαξε γνώμη. «Κανείς δεν χρειάζεται να μάθει ότι μιλήσαμε».

«Μην ανησυχείτε καθόλου γι’ αυτό» απάντησε ο Φρέντρικ. «Δεν πρόκειται να σας τηλεφωνήσω».

Ήταν αργά τη νύχτα όταν η πόρτα του μπαρ έκλεισε ξοπίσω του, ρουφώντας τον καπνό των τσιγάρων που κάπνιζαν απ’ έξω. Ο Φρέντρικ πάλεψε μέχρι να φτάσει στο μπαρ. Το απαλό σαξόφωνο του Λέστερ Γιανγκ αιωρούνταν πάνω απ’ το κεφάλι του, μαζί με γέλια, συζητήσεις και τη μυρωδιά κεριών.

Μετά το δείπνο είχε ξεκινήσει να επιστρέψει σπίτι του. Αλλά κάτι το ελπιδοφόρο απαύγαζαν οι χιονονιφάδες που επιτέλους κάλυπταν την πόλη, καμουφλάροντας τις αμαρτίες της. Κι έτσι όπως καθόταν στο πίσω κάθισμα του ταξί, η σκέψη ότι θα ξεκλείδωνε την πόρτα του σκοτεινού του διαμερί-

σματος και θα γδυνόταν και θ' αυνανιζόταν μηχανικά πριν χαθεί στους εφιάλτες του, του φαινόταν αφόρητη. Χτύπησε λοιπόν τη γροθιά του στο προσκέφαλο του ταξιτζή και του ζήτησε να τον πάει ως την Γκρενλανσλάιρε. Σ' ένα μέρος όπου υπήρχε γιατρεία για τον πόνο του. Γιατρεία σε ποτήρι και γιατρεία με ψηλοτάκουνα.

Το ημερολόγιο έλεγε ότι ήταν Τετάρτη, αλλά στο τζαζ μπαρ Paris H ήταν ήδη Σαββατοκύριακο. Ο Φρέντρικ στόχευσε μια κενή θέση στο μπαρ, ανάμεσα σε όλους τους ντιζαϊνάτους σκελετούς γυαλιών και τις καλοκουρεμένες γενειάδες. Περιέργως, οι θαμώνες παραμέρισαν και ο μπάρμαν έκανε τα μάτια δύο σχισμές και χαμογέλασε πλατιά.

«Απ' τη Δίωξη Αηλίκων μάς έρχεσαι;»

«Τι εννοείς, Πιερ;»

Ο μπάρμαν έκανε ένα βήμα στο πλάι ώστε ο Φρέντρικ να αντικρίσει τον εαυτό του στον καθρέφτη πάνω από το μπαρ.

«Ω, ρε πούστη μου» είπε έκπληκτος. Το πηλήγιό του στεκόταν ακόμα στραβά πάνω στο κεφάλι του και τα χρυσά διακριτικά στους ώμους της στολής του γυάλιζαν στο φως. Το δάφνινο μετάλλιο της Αστυνομίας, που είχε καρφιτώσει στο στήθος του μερικές ώρες νωρίτερα ο πρωθυπουργός, κρεμόταν πάνω από τα ποτήρια με το αλκοόλ.

«Πάρτι μασκέ» μουρμούρισε. «Δεν μπορεί ένας εργαζόμενος να πει μια γουλιά, βρε παιδί μου;»

«Ουίσκι;»

«Είναι πολύ αργά για ουίσκι, Πιερ. Δώσ' μου κάτι άλλο. Κάτι ξινό και άχρωμο».

Ο Φρέντρικ έκανε μεταβολή κι ακούμπησε τους αγκώνες του πάνω στο μπαρ. Μπουκέτα από πρασινάδες ήταν χωμένα σε βάζα που ισορροπούσαν πάνω σε μπαρόκ βάθρα, δίνοντας στον χώρο μια αίσθηση θέρτις. Οι δίσκοι της τζαζ ήταν από τα φίφτις και ο ίδιος ο Φρέντρικ ανήκε στα σίξτις: το μόνο μουσειακό κομμάτι σε όλο το μπαρ, απ' ό,τι έβλεπε. Θεέ μου, πόσο νεαρός είχε γίνει όλος ο κόσμος!

«Πιερ; Τι “Πιερ”;»

Ο Φρέντρικ έπιασε με τη μύτη του το άρωμα. Γλυκιά βανίλια και κανέλα. Κρυφογέλασε, γιατί κάποτε ήξερε μια γυναίκα που μύριζε ακριβώς έτσι, αλλά η φωνή που άκουσε ανήκε σε μιαν άλλη. Ήταν βραχνή. Τραχιά.

«Δεν ξέρει πώς με λένε» άκουσε τον μπάρμαν να λέει για εκείνον. «Νομίζει ότι το όνομα Paris Η έχει σχέση με τη Γαλλία».

Η γυναίκα έφτανε σε ύψος ως το στήθος του Φρέντρικ. Τα σγουρά κόκκινα μαλλιά της έφταναν ως τους ώμους. Φορούσε ένα γκριζο ταγέρ και μέσα από την μπλούζα της διαγραφόταν έντονα το σουτιέν.

«Φρέντρικ» είπε ο Φρέντρικ κι έτεινε το χέρι του.

Τα χείλη της ήταν βαμμένα στο ίδιο χρώμα με τα μαλλιά της. Τον κοίταξε με τα γαλανά της μάτια. Δεν ήταν ακριβώς ο τύπος του, αλλά αυτό το χαμόγελο... Παιχνιδιάρικο, πονηρό. Ζωώδες.

«Χάρηκα πολύ, *officer*» του είπε και του έσφιξε το χέρι. Φορούσε απαλά δερμάτινα γάντια.

Ο μπάρμαν έσπρωξε ένα ποτό προς το μέρος τους. Μύριζε πεύκο.

«Κι ένα για την κυρία, σε παρακαλώ, Πιερ» είπε ο Φρέντρικ, χωρίς να την αφήσει από τα μάτια του. Εκείνη πέρασε τη γλώσσα της από το πάνω χείλος, άνοιξε το πορτοφόλι της κι έδωσε στον μπάρμαν μερικά χαρτονομίσματα.

«Όχι απόψε, φίλε μου» είπε, του έκλεισε το μάτι κι εξαφανίστηκε.

3

Το σιδερένιο κουτί με τα ζογκλερικά εξαρτήματα έπεσε στην άσφαλτο με μια εκκωφαντική κλαγγή. Ο Λέοναρντ Ρούντι λύγισε τα γόνατα κι ακούμπησε την πονεμένη του παλάμη πά-

νω στο φρέσκο χιόνι. Είχε ήδη αρχίσει να μαζεύεται υγρό κάτω από το κόκκινο, τραυματισμένο δέρμα. Μέχρι αύριο θα είχε σχηματιστεί στην παλάμη του μία φουσκάλα μεγάλη σαν σαλίγκαρος και θα πονούσε, άσ' τα να πάνε.

«Συγγνώμη» είπε ο Λέοναρντ. «Ας κάνουμε ένα διάλειμμα. Πρέπει να βάλω καμιά κρέμα στην πληγή. Ξέρεις κανένα ανοιχτό φαρμακείο;» Κοιτούσε το κορίτσι που είχε γνωρίσει μόλις εκείνο το πρωί. Την Τούρα. Που στεκόταν τώρα στο πλάι του επαρχιακού δρόμου στο Μαριντάλεν, ανάμεσα στο δάσος και τα χωράφια, δέκα λεπτά βορείως του Όσλο. Το αφεντικό του ήταν που τον είχε ρώτησε αν περίσσευε χώρος στο αμάξι να την πάρει μαζί του. Παρόλο που η μικρή της παλάμη χανόταν ολόκληρη μέσα στη χούφτα του, η χειραφία που του είχε κάνει ήταν δυνατή, γεμάτη αυτοπεποίθηση. Είχαν λάβει μέρος στην προεμιέρα μιας οικτρής κινηματογραφικής περιπέτειας στο σινεμά Κολοσσέουμ, μαζί με διάφορους άλλους ζογκλέρ.

Τώρα επέστρεφαν σπίτι. Χιόνιζε τριγύρω και φυσούσε, μα εκείνη φορούσε μόνο ένα ζευγάρι καταπονημένες άδετες Dr. Martens και τη στενή δερμάτινη σαλοπέτα με την οποία είχε εμφανιστεί στην παράσταση. Τα μικρά της στήθη ξεπετάγονταν πίσω από το ύφασμα στο στήθος και τα διάφορα πύρρινγκ που είχε στον λαιμό γυάλιζαν πάνω στο χλωμό της δέρμα. Είχε μαζέψει τις ράστα κοτσιδες της σε αλογοουρά κι ο Λέοναρντ υποψιαζόταν ότι η άγρια αυτή όψη την έκανε να μοιάζει μεγαλύτερη απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα.

Η Τούρα τον κοίταξε με απαξίωση. Μάλλον θεωρούσε ότι το κρύο και ο πόνος ήταν πράγματα που έπρεπε να αγνοείς. Κι ο Λέοναρντ σκεφτόταν έτσι κάποτε, αλλά ακόμα κι ένας δίμετρος χίπης με τατουάζ στη μούρη και μαλλιά ξυρισμένα αλλά Βίκινγκς βάζει μυαλό όταν τα γένια του αρχίσουν και γκριζάρουν.

«Τι έπαθες;» ρώτησε εκείνη όταν κατάφεραν να ισορροπήσουν ξανά το μακρύ κουτί με τους δαυλούς, τα σπαθιά και τα μπουκαλάκια κηροζίνης στα χέρια τους.

«Αναποδογύρισε η θράκα. Πρέπει να είχαν μείνει λάδια στο χέρι μου και, όταν πήγα να τη βάλω στη θέση της, πήρε φωτιά η παλάμη μου».

«Γαμάτο» είπε εκείνη. «Βάζω στοίχημα ότι όλοι αυτοί οι διάσημοι εντυπωσιάστηκαν. Φαρμακείο έχει στον Σιδηροδρομικό Σταθμό. Δεν κλείνει ποτέ. Πάμε από εκεί με τ' αμάξι και θα πεταχτώ να σου πάρω κάτι».

Όταν έφτασαν στο πάρκινγκ, οι υπόλοιποι ζογκλέρ είχαν ήδη φύγει. Μόνο το αφεντικό τούς περίμενε. Δεν έδειξε να έχει καμία διάθεση να θέλει να βοηθήσει με το μακρύ κουτί στο πίσω κάθισμα του Volvo 244 του Λέοναρντ.

«Κοπελιά, δεν κρυώνεις;» είπε ο τύπος στην Τούρα, βγάζοντας ένα μάτσο πεντακοσάρικα από ένα λαστιχάκι. «Να σε ζεστάνω λίγο;»

Εκείνη έβηξε κι έφτυσε μια ροχάλα ακριβώς μπροστά στα πόδια του.

«Αυτοί που καταπίνουν φωτιές φαίνεται δεν κρυώνουν» είπε ξερά εκείνος κι έδωσε στον καθένα τους πέντε χαρτονομίσματα. «Θα πάρεις κι άλλο ένα αν κατεβάσεις αυτό» είπε κι έδειξε το κομματί της σαλοπέτας στο στήθος της Τούρα.

«Δεν καταπίνω φωτιές. Φτύνω φωτιές» είπε εκείνη, τυλίγοντας τα χαρτονομίσματα και χώνοντάς τα στην μπότα της. «Σαν τους δράκους. Πρόσεχε γιατί καμιά μέρα μπορεί και να σ' τα κάψω τα γαμημένα τα ματάκια σου, μουνόσκυλο» είπε και ταρακούνησε το στήθος της.

Το αφεντικό δεν φάνηκε ν' ανησυχεί με την απειλή.

«Πολύ καλά πήγες απόψε» είπε στον Λέοναρντ. «Κοίτα να φτιαχτεί το χέρι σου και σε παίρνω όταν σου ξαναέχω δουλειά».

«Πού μένεις;» ρώτησε ο Λέοναρντ όταν η Τούρα επέστρεψε από το φαρμακείο, έχοντας αγοράσει μια αλοιφή με αλόε βέρα.

«Προς τα πάνω, στο δάσος». Η Τούρα έχωσε το κεφάλι της μέσα στο σακίδιο που κουβαλούσε μαζί της: μια τσάντα με

ροζ γούνα, μουστάκια, γλυκά ματάκια και πεταχτά αυτιά. Άφησε ένα πακέτο με τσιγάρα ανάμεσα στους μηρούς της και φόρεσε ένα φούτερ με κουκούλα. «Κοντά εκεί όπου με μάζεψες. Εσύ;»

«Κι εγώ εκεί κοντά» απάντησε αυτός. «Στο Μαριντάλεν. Σε μια παλιά αγροικία».

Εκείνη έψαξε να βρει το χερούλι, να κατεβάσει το παράθυρο.

«Όχι» είπε εκείνος. «Δεν δουλεύει. Κάπνισε με κλειστά παράθυρα».

«Δεν φοβάσαι μην πάθεις καρκίνο;»

«Είχα κηροζίνες μες στο στόμα μου όλο το βράδυ. Δεν νομίζω να κάνει διαφορά ένα τσιγάρο».

Εκείνη γέλασε ζωηρά, ελαφριά. «Μόνος σου μένεις; Γιατί δεν σ' έχω ξαναδεί; Δεν είμαστε δα και τόσο πολλοί εκεί πάνω στην κοιλάδα».

«Ζω με την κόρη μου. Μετακομίσαμε πρόσφατα, από το Μπράιτον. Στη νότια Αγγλία. Ήθελα να γυρίσω σπίτι. Τη λένε Μάργκαρετ».

Η Τούρα άναψε τσιγάρο και κοίταξε στοχαστικά τη λαμπερή του άκρη.

«Κάνει φοφόκρυο» είπε.

«Μου διέρρηξαν το αυτοκίνητο. Κάτι πάθανε τα ηλεκτρικά του όταν ο κλέφτης έβγαλε το ραδιόφωνο. Το καλοριφέρ δεν δουλεύει πια».

Εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα, έβγαλε μερικές τολύπες καπνού και ξερόβηξε. «Εννοώ γενικά. Σ' αυτήν τη χώρα. Κι ειδικά εκεί πάνω, στην κοιλάδα του Μαριντάλεν. Την καταλαβαίνω την κόρη σου αν σιχαίνεται την όλη φάση. Το Μπράιτον είναι γαμάτο. Βιοδυναμικό χόρτο και τέτοια φάση, ε; Βίγκαν γιάπηδες *and shit*».

«Αμέ» απάντησε εκείνος. «Ένα φιλαράκι μου είχε μια τέτοια φάση. Ήξερε μια συμμορία που πήγαινε κι έκλεβε διάφορες φάρμες κι απελευθέρωνε κότες, να ζήσουν ελεύθερες.

Αλλά αυτές δεν καταλάβαιναν ότι δεν χρειαζόταν πια να κάνουν αυγουλάκια καθημερινά κι έτσι ο τύπος άρχισε να σερβίρει ομελέτες. Βετζετέριαν ομελέτες από απελευθερωμένα κοτόπουλα – έτσι τις πουλούσε. Έβγαζε τρελά λεφτά».

«Nice» είπε η Τούρα, ακουμπώντας το κεφάλι της στο πλαϊνό παράθυρο. «Το ξέρεις ότι στην κοιλάδα έχει γίνει μακελειό, ε; Κάποιος *motherfucker* που του 'στριψε και πήρε ένα πολυβόλο και καθάρισε ένα μάτσο βλαμμένους χριστιανούς».

Ο Λέοναρντ γέλασε. «Όχι, δεν το 'ξερα. Γιατί;»

Εκείνη έβγαλε τη γλώσσα της και τη δίπλωσε σε σχήμα U. Έσβησε τοτσιγάρο πάνω της, κατάπιε, κι έβαλε τη γόπα ξανά μέσα στο πακέτο.

«Δεν ξέρω γιατί το 'κανε. Αλλά, αν εγώ είχα οπλοπολυβόλο και ήμουν και *motherfucker* κι έπεφτα πάνω σε τίποτα άρρωστους χριστιανούς στη μέση του δάσους, μπορεί κι εγώ να έκανα το ίδιο. Ο αδερφός μου πάει για σκι εκεί πάνω. Αλλά μόνο όταν έχει φως. Είναι ανατριχιαστικά, λέει».

Ο Λέοναρντ ξαναγέλασε. «Λες να μου 'κλεψε το ραδιόφωνο κάνα φάντασμα;»

«Ναι. Η κανέναν άρρωστος *motherfucker* με οπλοπολυβόλο» πρότεινε η Τούρα.

Η νεαρή ζούσε σε μία από τις μεγάλες φάρμες στα ριζά της κοιλάδας. Όταν ο Λέοναρντ σταμάτησε το αμάξι στην αυλή, άνοιξε η εξώπορτα και μια γυναίκα μισόκλεισε τα μάτια της στο φως τον προβολέων. Η Τούρα τής έκανε νόημα.

«Η μάνα μου» είπε απλώς, έγειρε προς το μέρος του και τον αγκάλιασε. «Δεν πάει να κοιμηθεί μέχρι να γυρίσω σπίτι. Σ' ευχαριστώ για τη βόλτα, Βίκινγκ. Να προσέχεις τα φαντάσματα».

Οι νιφάδες είχαν πυκνώσει όταν ο Λέοναρντ μπήκε στο δρομάκι που οδηγούσε στο μικρό, κόκκινο σπίτι. Φτάνοντας απ' έξω, έσβησε τη μηχανή και παρέμεινε καθισμένος στο τιμόνι. Κάτω στην πόλη τα πάντα ήταν λασπωμένα, βρόμικα, αλλά εδώ πάνω, μια μικρή μόνο απόσταση με το αυτοκίνητο,

είχαν ακόμα χιόνι από την προηγούμενη χιονόπτωση. Τα δέντρα έμοιαζαν βαμμένα με διπλό χέρι μπογιάς: λευκό από πάνω, σκουροπράσινο από κάτω και τα λυγισμένα κλαδιά των ελάτων τού έφερναν στον νου την κόρη του. Και σ' αυτήν έπεφτε βαρύς ο χειμώνας.

Προφανώς δεν ήταν κι ό,τι καλύτερο για τη Μάργκαρετ να μένει εδώ πάνω με τον πατέρα της. Είχε μεγαλώσει σε μια πολυπληθή παραλιακή πόλη, με το Λονδίνο και την υπόλοιπη Ευρώπη εύκολα προσβάσιμα με το τραίνο. Ήταν τώρα δώδεκα χρονών – τρία πέμπτα παιδί, δύο πέμπτα ενήλικας. Ο Λέοναρντ της μιλούσε ανέκαθεν στα νορβηγικά, κι έτσι τα μιλούσε κι εκείνη σαν μητρική της γλώσσα. Αλλά η χώρα τής ήταν ξένη κι ένιωθε ξένη μέσα της. Είχε ήδη μπλεξίματα μ' ένα αγόρι στο σχολείο, που κάτι είχε τολμήσει να πει για τον πισινό της. Ακούγοντάς το, ο Λέοναρντ διοχέτευσε την οργή του κόβοντας μια παλέτα ξύλα για το τζάκι· κι ύστερα αποφάσισε να αντιδράσει σαν ενήλικας και να πάρει τηλέφωνο τη μάνα του αγοριού, να τους καλέσει για φαγητό στο σπίτι.

Μπαίνοντας στην είσοδο άκουσε το τριξίμο του αναμμένου τζακιού και μύρισε λίγο καμένο γάλα.

«Μάργκαρετ! Έχεις σχολείο αύριο. Γιατί δεν έχεις πέσει για ύπνο; Τι έχω πει για το τζάκι όταν λείπω; Δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις τον φούρνο στην κουζίνα; Δεν τον πήραμε για ομορφιά».

Τα σανίδια στο σαλόνι έσκουζαν και η παλιά, ξύλινη πόρτα άνοιξε με δύναμη. Εκείνη στάθηκε στο άνοιγμά της. Τα μαλλιά της –που για την ώρα ήταν μισά λευκά, μισά πράσινα– ήταν χτενισμένα, και η στραβή της φράντζα έκρυβε το ένα μάτι. Έξυσε το άλλο λες και κοιμόταν. Το παλιό, πλεκτό πουλόβερ τής έφτανε ως τα γυμνά της γόνατα. Στα χέρια της κρατούσε την Ντόλλυ. Τη γάτα τους.

«Έχεις χαιρετισμούς από τη μαμά» του είπε.

«Α ναι; Τι είπε;»

«Ότι μας αγαπάει».

«Ε, τότε όλα είναι όπως πρέπει».

«Είπε ότι της λείπουμε πολύ. Ότι εύχεται να μην είχαμε φύγει».

Ο Λέοναρντ ένωσε να ιδρώνει στο ύψος του διαφράγματος.

«Μάργκαρετ» της είπε υπομονετικά. «Είναι ωραία που μιλάς με τη μαμά. Αλλά έχει πεθάνει, σωστά; Εγώ νομίζω ότι η μαμά χαίρεται που εσύ κι εγώ ζούμε εδώ πέρα. Που έχουμε ο ένας τον άλλον».

Η Μάργκαρετ άφησε τη γάτα στο πάτωμα, έκανε ένα βήμα εμπρός και τον αγκάλιασε από τη μέση. «Έβγαλα πόριτζ για τον καλικάντζαρο» είπε. Εκείνος πέρασε την παλάμη του, που είχε ένα τατουάζ στη ράχη, μέσα από τα μαλλιά της.

«Δεν είσαι λίγο μεγάλη για να ταΐζεις τον καλικάντζαρο; Άσε που νομίζω ότι έχει ήδη επιστρέψει στον Βόρειο Πόλο. Τέσσερις βδομάδες έχουν περάσει απ' τα Χριστούγεννα, φτάνουν οι διακοπές. Κι οι καλικάντζαροι μισθωτοί σκλάβοι είναι, σαν κι εμένα».

«Κι όμως, το τρώει ακόμα» είπε εκείνη.

«Τα ελάφια το τρώνε» είπε ο Λέοναρντ. «Στην καλύτερη περίπτωση. Ή τα ποντίκια. Που θα μας πάρει όλο το καλοκαίρι να τα ξεφορτωθούμε».

Εκείνη τον έσπρωξε μακριά. «Γιατί δεν μπορώ να έρθω μαζί σου στη δουλειά; Βαριέμαι να μένω σπίτι μόνη μου! Γιατί δεν μπορείς να με μάθεις να φτύνω φωτιές;»

«Γιατί αυτά δεν είναι δουλειές για μικρά κορίτσια». Σκέφτηκε τον τύπο με τα πεντακοσάρικα. «Εσύ θα πας σχολείο» είπε. «Να γίνεις πιο έξυπνη από τον πατέρα σου».

Τη φίλησε για καληνύχτα κι ύστερα πήγε κι έκλεισε το φως στο σαλόνι. Οι φλόγες απ' το τζάκι μεταμορφώθηκαν άξαφνα σε διαβολικές γλώσσες στο τζάμι του παραθύρου. Ακούμπησε την πονεμένη του παλάμη στο κρύο ποτήρι. Κοίταξε τις νιφάδες που έπεφταν και, μέσα από τα δέντρα, τη γειτο-

νική αυλή. Κανείς δεν κατοικούσε πια εκεί πέρα, στο Σούλρου. Κι όμως· σαν να διέκρινε ένα αχνό φως να τρεμοπαίζει σ' ένα από τα παράθυρα της ξύλινης αγροικίας.

4

Ο υποδιευθυντής Χένρυ Φαλκ δεν πίστευε στις συμπτώσεις, δεν πίστευε στον Θεό και δεν πίστευε ούτε στη συμπόνια. Είχε, λοιπόν, καταλήξει στο συμπέρασμα ότι στη ζωή αποφασίζεις πού θες να πας και κάνεις μόνος σου ό,τι χρειάζεται για να το πετύχεις. Η πάλη της ζωής ήταν η πάλη για να φτάσεις στην κορυφή της τροφικής πυραμίδας. Να ρίξεις όσους περισσότερους γίνεται, να πηδήξεις όσες περισσότερες γίνεται και να μοιράζεσαι όσα λιγότερα γίνεται.

Και τίποτα το μεμπτό δεν υπήρχε σε όλο αυτό. Οποιοδήποτε ζώο, φυτό, μύκητας, ιός ή βακτήριο ξέρει ότι αυτός ακριβώς ήταν ο σκοπός της ζωής. Ν' ανθίζεις και να πολλαπλασιάζεσαι. Να κληροδοτείς και να εμπλουτίζεις την κληρονομιά σου από τη μια γενιά στην άλλη. Το πρόβλημα ήταν ότι, στην εποχή μας, το μοναδικό είδος που μπορούσε να εκφράσει αυτή την αλήθεια με λέξεις, προσβαλλόταν από αυτή τη θεμελιώδη βαρβαρότητα της ζωής.

Ο Χένρυ Φαλκ άλλα πράγματα δεν άντεχε: τα βρόμικα ρούχα, τη στυτική δυσλειτουργία και τον εξευτελισμό.

Ίσως γι' αυτό ο υποδιευθυντής της Φόρμαν-Μπερνιέ, της πιο γνωστής συμβουλευτικής εταιρείας της χώρας, καθόταν τώρα μουτρωμένος, περιμένοντας τον ηλεκτρονικό μηχανισμό του Tesla να λιώσει το χιόνι που είχε καλύψει το παρμπρίζ.

Λίγες ώρες νωρίτερα, ο Φαλκ είχε εξοργιστεί τόσο πολύ που είχε κλοτσήσει με μανία έναν από τους σκουπιδοτενεκές στην αυλή του φρουρίου Άκερσχους. Κάποιος γλίθιος, όμως, είχε πετάξει μέσα του ένα μισοτελειωμένο γιαούρτι και

το περιεχόμενό του είχε λεκιάσει το ραμμένο στο χέρι παντελόνι του. Ο λόγος της οργής του ήταν μια γυναίκα. Που του είχε πει ότι δούλευε για το TV2 κι ότι τ' όνομά της ήταν Μπενντίκτε Στολτς.

Εκείνη ήταν όμορφη και γι' αυτό είχαν πιάσει και κουβέ-ντα. Λεπτή, σχεδόν ισχνή, έτσι όπως του άρεσαν – όχι μόνο επειδή αυτό του έδινε το σωματικό αβαντάζ, αλλά επειδή ένα ισχνό κορμί συνήθως συνοδεύεται από μια εξίσου ισχνή ιδέα της κατόχου του για τον εαυτό της. Ο Φαλκ ένιωθε άνετα παρουσία νευρικών ανθρώπων κι είχε χαλαρώσει. Και τότε του έδειξε τον πραγματικό της εαυτό και τον έκανε ρεζίλι μπροστά στους πελάτες του. Είχε αναφερθεί λεπτομερώς σε μια αναφορά που ελάχιστοι γνώριζαν ότι υπήρχε και, κολακευόντάς τον, είχε προσπαθήσει να του αποσπάσει περισσότερες πληροφορίες. Οι κύριοι που τον συνόδευαν είχαν ενοχληθεί: η διακριτικότητα ήταν ότι πιο ακριβό πουλούσε η εταιρεία Φόρμαν-Μπερνιέ. Είχε νιώσει τέτοιο εξευτελισμό που ούτε το ιδιωτικό πάρτι με τον πρωθυπουργό, μετά το επίσημο δείπνο, δεν μπόρεσε να τον ηρεμήσει. Μάλιστα, τον είχε κάνει να νιώσει ακόμα χειρότερα. Γιατί, όταν διαμαρτυρήθηκε στον πρωθυπουργό Ρίμπε για το περιστατικό –δεν γινόταν αλλιώς, δεν μπορούσε να μην το κάνει–, εκείνος ακούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο του Φαλκ και του είπε: «Χένρυ, Χένρυ... Οι γυναίκες ήταν πάντα η αχίλλειος πτέρνα σου».

Γενικά γούσταρε πολύ κάθε τελευταίο τεχνολογικό θαύμα της αυτοκινητοβιομηχανίας. Αλλά, όταν έβαλε επιτέλους μπρος τη μηχανή, ευχόταν ν' άκουγε το γουργούρισμα της Τζάγκουαρ με τον V8 κινητήρα που βρισκόταν παρακαρισμένη κάτω από το διαμέρισμά του στο Χιουβχόλμεν, κι όχι αυτό το μουρμουρητό ετούτης της τεμπέλικης ραπτομηχανής.

Βρόμικα ρούχα κι εξευτελισμός. Δύο στα τρία, μέσα σε μια μέρα. Έφραξε να βρει ένα μικρό σακουλάκι που είχε χωμένο στη βάση για τα ποτήρια κι έβγαλε από μέσα ένα γαλάζιο χαπάκι σε σχήμα ρόμβου. Το κατάπιε με μια γουλιά σαμπάνια

που είχε στο αυτοκίνητο. Τσέκαρε την κράτηση που είχε στο κινήτό του. Το VIP τραπέζι του στο κλαμπ στην πλατεία Σούλλι ήταν έτοιμο και τον περίμενε.

Καθώς οδηγούσε μέσα στους δρόμους της πόλης, άνοιξε το παράθυρο. Το αεράκι δρόσισε το μέτωπό του κι από τα ηχεία ξεπήδησε το Άβε Μαρία του Μάικλ Μπουμπλέ, δροσίζοντας και την ψυχή του. Ο φρουτώδης καπνός από το ηλεκτρονικό του τσιγάρο ανακατευόταν με τις νιφάδες του χιονιού. Πάκκαρε κάτω από μία αναμμένη λάμπα του δρόμου στην οδό Ούντιν στο Φρόγκνερ και προσπάθησε να μην εκνευριστεί εκ νέου όταν εκείνη δεν απάντησε στο τηλέφωνο. Βγήκε από το αμάξι, διέσχισε την αυλή κι έφαξε να βρει το όνομα στο κουδούνι. Μπ. Βάγκνερ. Κράτησε το κουμπί πατημένο, μετρώντας αργά μέχρι το δεκαπέντε. Όταν το άφησε, άκουσε τη φωνή της.

«Τι στο διάολο;»

«Έλα, κατέβαινε. Σε περιμένουν ένα Tesla SP90D, έκδοση-δεν-ξέρω-εγώ-τι, ένα μπουκάλι σαμπάνια Κρουγκ, βίντατζ, του 1990, κι ένας σκληρός πούτσος» της απάντησε. «Φύγαμε για κλάμπινγκ».

«Α... χαχα! Χένρυ!» Ο τόνος της φωνής της Μπεάτα άλλαξε εντελώς. «Μην κάθεσαι να με περιμένεις στο αμάξι. Έλα επάνω. Μόλις βγήκα από το μπάνιο. Μπορείς να με βλέπεις να ντύνομαι, αν θες». Ήξερε ότι δεν θα της έλεγε όχι. Δεν περίμενε απάντηση. Η κλειδαριά άνοιξε.

Δυο βήματα πιο μέσα, πριν ανέβει τη σκάλα, ο Φαλκ κοινοστάθηκε. Σίγουρα εκείνη θα είχε κάτι να πουν, κάποιο φτηνό ποτό ας πούμε, αλλά απόψε ήταν νύχτα για μεγάλη ρέντα. Έκανε μεταβολή να πάει να φέρει τη σαμπάνια. Μα, όταν άπλωσε το χέρι του να πιάσει το πόμολο της εξώπορτας, αντιλήφθηκε μια σκιά να στέκεται δίπλα στο αμάξι του. Μέσα από την τζαμαρία την είδε να σκύβει από την άλλη μεριά του αυτοκινήτου, ενώ το ένα χέρι διέγραφε μεγάλες κινήσεις.

Ο Χένρυ Φαλκ τράβηξε απότομα την εξώπορτα. «Τι σκατά νομίζεις ότι κάνεις!»

Πρέπει να ήταν άντρας, γιατί το σώμα ήταν δυνατό με ώμους φαρδείς, μα δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του κάτω από την κουκούλα που φορούσε. Ο Χένρυ προχώρησε γρήγορα προς το μέρος του και ο άνδρας το έβαλε στα πόδια. Περνώντας μπροστά από το Tesla, ο Χένρυ είδε μπογιές να τρέχουν πάνω στο πανάκριβο χρώμα του αμαξιού του. Το αρχίδι! Του είχε ταγκάρει το αμάξι!

Το εμετικό συναίσθημα του εξευτελισμού ξαναφούντωσε μέσα του. Ο Χένρυ άρχισε να τρέχει με όλη του τη δύναμη, το σώμα του γεμάτο αδρεναλίνη και οργή και προσβεβλημένη αρρενωπότητα. Μπροστά του, η φιγούρα του άνδρα έτρεχε ήδη κάτω από τα γυμνά κλαδιά των δέντρων κατά μήκος μιας σειράς από περιποιημένους φράχτες και βίλες. Διέσχισε τις ράγες του τραμ στην οδό Φρογκνερβάιεν.

«Σκατά!» είπε ο Χένρυ, καθώς το τραμ πέρασε μπροστά του μες στο σκοτάδι κι ο άνδρας χάθηκε από τα μάτια του. Όταν πέρασαν όλα τα βαγόνια του τραμ, είδε τη σιλουέτα να τρέχει κάτω από μια λάμπα του δρόμου. Ο Φαλκ ξανάρχισε το τρέξιμο. Η μεγάλη του κοιλιά πίεζε το γιλέκο του και η ραφή στο καβάλο τον εμπόδιζε ν' ανοίξει πολύ τον διασκελισμό του. Έτρεξε για άλλο ένα οικοδομικό τετράγωνο, όμως φτάνοντας στο σταυροδρόμι σταμάτησε λαχανιασμένος. Ακούμπησε τις παλάμες του πάνω στα γόνατά του. Η καρδιά του βροντοχτυπούσε στο στήθος. Πού είχε πάει ο μαλάκας; Παρακάτω; Ή μήπως είχε στρίψει στην κατηφόρα της Γκιμλεβάιεν; Ή μήπως πήρε την άλλη ανηφόρα; Το χιόνι είχε αρχίσει να πέφτει πολύ πυκνά τώρα, η ορατότητά του είχε λιγοστείσει και ο Χένρυ συνειδητοποίησε ότι δεν είχε πια κανένα νόημα να τρέξει κι άλλο. Την τελευταία φορά που είχε ζυγιστεί στο μπάνιο, οι αριθμοί είχαν γίνει από πράσινοι κίτρινοι κι ύστερα κόκκινοι, πριν η ζυγαριά δείξει εκατόν είκοσι τέσσερα κιλά. Ένας τραχύς συριγμός έβγαине τώρα από τον λαι-

μό του. Ο Χάρι ήξερε ότι είχε ηττηθεί. Σε τούτη τη μάχη. Αλλά θα τον έπιανε τον μαλάκα, δεν θα τον έπιανε; Θα τον έκανε κομματάκια. Θα έβαζε ιδιωτικό ντετέκτιβ, θα έβρισκε όλες τις γαμημένες κάμερες της περιοχής και μετά... άι στο διάολο, παλιοαρχίδι.

Καθώς πλησίαζε ξανά προς το Tesla, είδε την Μπεάτα να στέκεται κάτω από τη λάμπα του δρόμου και να κοιτάζει την πόρτα του αμαξιού. Το ψηλό, λυγρό της κορμί ήταν ντυμένο μ' ένα από τα μαύρα φορέματα Βερσάτσε που της είχε κάνει εκείνος δώρο. Ο λαϊμός του φορέματος ήταν σφιχτός, σαν κολάρο σκύλου. Στους ώμους είχε περασμένο ένα γουνάκι. Χαμογελούσε, αλλά σοβάρεψε με το που τον είδε.

«Χένρυ; Τι συνέβη;»

Εκείνος σήκωσε απλώς τα χέρια του με απελπισία.

«Τι σημαίνει αυτό;» Η Μπεάτα διάβασε αυτό που ήταν γραμμένο πάνω στην πόρτα του αμαξιού. «Προδοσία». Το κοκαλάκι που κρατούσε τα μαύρα της μαλλιά έλαμψε στο φως της λάμπας. Η Μπεάτα έβαλε τα γέλια. «Γλυκέ μου Χένρυ, μην το παίρνεις τόσο σοβαρά. Τίποτα κωλόπαιδα θα είναι». Έσπρωξε τη μύτη της μπότας της πάνω στη μύτη του δερμάτινου παπουτσιού του. «Έλα, πάμε».

«Δεν πρόκειται να πάω στο πιο πριβέ κλαμπ της πόλης με αυτήν την ταγκιά πάνω στην πόρτα μου!»

«Εσύ δεν είπες ότι είχες ένα μπουκάλι Κρουγκ; Μπογιά είναι, δεν είναι σπρέι. Αν βιαστείς, θα προλάβουμε να τη βγάλουμε. Έχει ένα 24ωρο πλυντήριο στη Βίκα. Έχεις πηδηχτεί ποτέ σε πλυντήριο αυτοκινήτων;»

5

Ο Λέοναρντ Ρούντι πετάχτηκε στον ύπνο του. Το δωμάτιο ήταν ακόμα ζεστό από το τζάκι όταν τον πήρε ο ύπνος πάνω

στον πάγκο. Τώρα μύριζε σβησμένη φωτιά. Μια έντονη παγωνιά διαπερνούσε τους ξύλινους τοίχους.

Σαν πίεσε τις παλάμες του για να σηκωθεί όρθιος, ένωσε έναν καυτό πόνο στο χέρι του. Το έγκραυμα είχε εξελιχθεί όπως φοβόταν: παρ' όλη την αλοιφή με αλόε βέρα, η πληγή ήταν ακόμα χειρότερα κι έβραζε κάτω από τη φουσκάλα. Ο Λέοναρντ βρήκε κάτι σπίρτα στο περβάζι του παραθύρου. Καθώς γυρνούσε την άκρη μιας βελόνας στη φλόγα ενός από αυτά, κοίταξε έξω τη χειμερινή νύχτα. Χιόνιζε ακόμα. Τι ώρα να ήταν; Τρεις, τέσσερις το πρωί; Με μια γρήγορη κίνηση έχωσε τη βελόνα μέσα στη φουσκάλα. Όταν το γυαλιστερό υγρό άδειασε τελείως, το χλωμό του δέρμα ξανακάθισε στη θέση του. Τεντώθηκε να πιάσει μια γάζα και τότε το είδε, πάνω στον τοίχο της γειτονικής φάρμας: ένα κίτρινο φως που τρεμόπαιζε.

Εδώ έξω, στο δάσος, καταμεσής της νύχτας. Λες να ήταν ο κλέφτης που του είχε πάρει το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου; Ο Λέοναρντ κόλλησε μια αυτοκόλλητη ταινία γύρω από τον επίδεσμο χωρίς ν' αφήσει από τα μάτια του τη γειτονική αγροικία. Όμως δεν έβλεπε τίποτε άλλο εκτός από εκείνο το φωτάκι. Μήπως δεν ήταν τίποτα τελικά; Είπε να μην ασχοληθεί άλλο, τότε όμως ένας γδούπος διέλυσε πάσα αμφιβολία. Κάτι έτρεχε εκεί πέρα.

Βγήκε με μεγάλα βήματα στο χολ. Έριξε μια ματιά στην καραμπίνα που κρεμόταν πίσω από την πόρτα, ενθύμιο από τους προηγούμενους, γέρους ιδιοκτήτες. Όχι, σκέφτηκε. Είμαι στην εξοχή. Στη Νορβηγία. Μια χιονισμένη ριπή του αέρα τον καλωσόρισε στο άνοιγμα της πόρτας.

Το φθινόπωρο, όταν είχε πρωτοεπισκεφτεί την αγροικία στο Σούλρου, είχε ανέβει το μονοπάτι που οδηγούσε στο πίσω μέρος του σπιτιού με το κεφάλι ψηλά· αλλά τώρα τα κλαδιά των ελάτων είχαν βαρύνει τόσο από το χιόνι που έπρεπε να σκύβει. Ολόφρεσκα ίχνη από λαγούς διέσχιζαν το μονοπάτι εμπρός του, μα άλλο ίχνος ζωής δεν υπήρχε.

Φτάνοντας στο πίσω μέρος της αγροικίας, ο Λέοναρντ ακολουθήσε τον τοίχο του σπιτιού κι έστριψε στη γωνία. Ακριβώς μπροστά του απλωνόταν ένας κήπος. Το έδαφος είχε κατηφορική κλίση. Κορμοί γυμνών οπωροφόρων ξεμυτούσαν από το χιόνι. Στα δεξιά του ήταν ο αχυρώνας. Μπροστά από τη γέφυρα διέκρινε μερικά βαθιά ίχνη από βήματα στο χιόνι. Οδηγούσαν προς την είσοδο του χτίσματος. Η δίφυλλη πόρτα του αχυρώνα ήταν μισάνοιχτη: μία από τις βαριές σανίδες της ήταν σπασμένη, σαν από κλοτσιά. Προχώρησε προσεκτικά, παράλληλα με τα όρια του δάσους. Τι ήταν αυτό που ακουγόταν μέσα από τον αχυρώνα; Βήματα; Περιφερόταν κανείς ανάμεσα στα μηχανήματα και τα αγροτικά εργαλεία;

Ο Λέοναρντ δεν ήταν νευρικός τύπος. Κι όμως το μέτωπό του είχε ιδρώσει: οι χούφτες του ήταν σφιγμένες· η πληγή του πονούσε. Αποφασιστικά, πέρασε τη γέφυρα κι έσπρωξε στο πλάι τα φύλλα της πόρτας.

«Ει! Είναι εδώ κανείς; Έι!»

Σταμάτησε να κινείται μέχρι να μπορέσει να διακρίνει τριγύρω του μες στο σκοτάδι. Πόδια από αναποδογυρισμένες καρέκλες ορθώνονταν σαν δόρατα πάνω από καναπέδες, κομοδίνα και ντουλάπες. Ο χώρος μύριζε λακαρισμένο ξύλο κι έπιπλα που σάπιζαν. Στους τοίχους υπήρχαν ράφια γεμάτα εργαλεία, κουτάκια με μπογιά και πλαστικά δοχεία. Ο αέρας σφύριζε κάτω από την οριζόντια δοκό της σκεπής, δυο φαναράκια χτυπιούνταν το ένα πάνω στο άλλο και οι μεντεσέδες έτριξαν καθώς τα φύλλα της πόρτας άρχισαν να κλείνουν πάλι, αργά αργά.

Αν επρόκειτο όντως για διαρρήκτη, τώρα θα πρέπει να τα είχε κάνει επάνω του. Αν όμως πανικοβαλλόταν και του έκανε επίθεση με κάποια βαριοπούλα ή κάποιο τσεκούρι ή ό,τι άλλο έβρισκε μπροστά του; Αν κρατούσε μαχαίρι; Ο Λέοναρντ είχε δει άνδρες στο μπόι του να καταλήγουν στο νεκροτομείο μετά από καβγάδες με μπασμένα που κρατούσαν μαχαίρι. Αν το χτύπημα γίνει σωστά, το μπόι δεν έχει σημασία.

Δεν είχε έρθει εδώ για να πεθάνει. Να δει μόνο αν τριγύριζε κανείς μες στο δάσος. «Το ξέρω ότι είσαι εδώ!» βροντοφώναξε. Έκανε ένα βήμα πιο μέσα.

Ως ζογκλέρ, ο Λέοναρντ ήξερε καλά ότι η θέληση νικά και τα πιο βασικά ένστικτα: όπως όταν είχε πείσει τον εαυτό του να πατήσει πάνω σε αναμμένα κάρβουνα για πρώτη φορά. Ή να κατευθάσει την αντανακλαστική συστροφή που κάνει το στομάχι όταν το σπαθί γλιστράει και κατεβαίνει στον οισοφάγο. Αλλά η βούληση απαιτεί προετοιμασία. Χωρίς προετοιμασία, το ένστικτο κερδίζει τη μάχη.

Έτσι δεν μπόρεσε να μη στραφεί απότομα προς τον ήχο που άκουσε όταν κάτι χτύπησε στον τοίχο ξοπίσω του. Κατάλαβε το λάθος του όταν είδε ένα σφυρί να πέφτει μόνο του στο πάτωμα. Όταν άκουσε τα τραπέζια πίσω από την πλάτη του να παραμερίζουν και βήματα να έρχονται καταπάνω του.

Ένα δυνατό χτύπημα στην πλάτη τον πέταξε προς τα εμπρός. Ύστερα άλλο ένα, κι ο Λέοναρντ σωριάστηκε στο πάτωμα. Πριν προλάβει να γυρίσει, μια δυνατή γονατιά προσγειώθηκε ανάμεσα στις ωμοπλάτες του και του έκοψε την ανάσα. Έβαλε τα χέρια πάνω απ' το κεφάλι του, έκλεισε τα μάτια του και περίμενε το επόμενο χτύπημα. Αντ' αυτού, η πίεση στη σπονδυλική του στήλη εξαφανίστηκε και η δίφυλλη πόρτα άνοιξε με κρότο.

Για μια στιγμή παρέμεινε ξαπλωμένος, μπρούμυτα. Τ' αυτιά του βούιζαν από την αγωνία, η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή και τότε κατάλαβε τι είχε συμβεί: ο τύπος είχε φύγει. Εξοργισμένος, έσπρωξε το πάτωμα με τις γροθιές του και σηκώθηκε όρθιος όπως όπως.

Μια φιγούρα κατέβαινε τρέχοντας το μονοπάτι από το αγρόκτημα προς τον κεντρικό δρόμο. Ο Λέοναρντ την πήρε στο κυνήγι. Οι μπότες του χώνονταν βαθιά μες στο χιόνι, δεν μπορούσε να τρέξει γρήγορα, το ίδιο όμως συνέβαινε και με τον εισβολέα. Οι μύες του είχαν φουσκώσει, κοιτούσε ίσια μπροστά, το μονοπάτι ήταν στενό κι έπρεπε να κάνει σλάλομ

ανάμεσα στα δέντρα, αλλά ήταν λίγες εκατοντάδες μέτρα μόνο μέχρι να βγει κανείς στον κεντρικό δρόμο. Φτάνοντας στην τελευταία στροφή, άκουσε τον γδούπο από μια πόρτα αυτοκινήτου κι αμέσως μετά το βουητό της μηχανής.

Το αμάξι ήταν παρακαρισμένο μπροστά στα γραμματοκιβώτια. Οι δυνατοί προβολείς τον τύφλωσαν αλλά ο Λέοναρντ συνέχισε να τρέχει. Έφτασε στο πάρκινγκ καθώς το όχημα έκανε όπισθεν κι έστριβε. Ξαφνικά, ο οδηγός πάτησε φρένο, έβαλε πρώτη και πάτησε το γκάζι. Τα λάστιχα γλίστρησαν στον αέρα πριν οι τροχοί πιάσουν επιτέλους άσφαλο. Το αμάξι εξαφανίστηκε με μεγάλη ταχύτητα.

«Γαμώτο!» φώναξε ο Λέοναρντ κι έμεινε να κοιτάει τα κόκκινα πίσω φώτα. «Στο διάολο! Γαμώτο!»

Μόνο όταν ξαναβρήκε λίγο την ανάσα του παρατήρησε ότι πάνω στο χιόνι, εκεί όπου στεκόταν μέχρι πριν λίγο το αμάξι, υπήρχε κάτι. Ένα μαύρο καπέλο με τον χρυσό θυρεό της Νορβηγίας, ένα λιοντάρι σε κόκκινο φόντο. Ένα αστυνομικό πηλήκιο.

6

Η πόρτα του πλυντηρίου αυτοκινήτων κροτάλισε και ρευστοί υδρατμοί ξεχύθηκαν τριγύρω, γεμίζοντας τα πάντα με μια απαίσια, τεχνητή μυρωδιά φρούτων και σαπουνιού. Η Μπεάτα Βάγκνερ γλίστρησε μπροστά από το δερμάτινο κάθισμα, σήκωσε τον πισινό της κι έψαξε να βρει το λάστιχο του εσωρούχου της κάτω από το φόρεμά της. Έριξε μια ματιά στον Χένρυ. Εκείνος στεκόταν ακόμα μπροστά στο αυτόματο μηχανήμα πληρωμής, κάθε άλλο παρά ήρεμος. Κάτι καινούριο έμοιαζε να τον απασχολεί: μια βαθύτερη οργή. Ένα είδος δυσσέκειας που άγγιζε κάποιο αδύναμο, προσβεβλημένο του σημείο. Και η Μπεάτα ήξερε ακριβώς τι το προκαλούσε.

Το είχε υποψιαστεί από την πρώτη στιγμή που μπήκε στο αυτοκίνητο και το επιβεβαίωσε με το που εκείνος έσχυψε μεμιάς προς το μέρος της, την άρπαξε από τον λαιμό με το κοντόχοντρο χέρι του και την τράβηξε προς το μέρος του να της δώσει ένα γλωσσόφιλο. Είχε δει τα λεπτά αιμοφόρα αγγεία που διαγράφονταν καθαρά στα μάτια του, πράγμα που σήμαινε είτε ότι είχε πάρει μεγάλη δόση Βιάγκρα είτε ότι δεν είχε πάρει το φάρμακο για την καρδιά του.

Κανονικά θα έπρεπε να φοβάμαι, σκέφτηκε η Μπεάτα. Ή ν' ανησυχώ κάπως.

Αλλά δεν ένιωθε τίποτα από τα δύο.

Αντιθέτως, ένιωθε μια ωραία ανατριχίλα. Γιατί μέσα της υπήρχε κάτι που η ίδια ονόμαζε «μαύρο δωμάτιο». Την πόρτα του την είχε βρει έφηβη ακόμα και για πολύ καιρό ήταν το μεγάλο της μυστικό. Ένα όνειδος που δεν μοιραζόταν με κανέναν. Αργότερα, άρχισε να πηγαίνει σε μέρη που κορίτσια σαν και του λόγου της δεν πήγαιναν, άρχισε να κάνει τη νύχτα μέρα· νύχτες γεμάτες έκσταση και φωνές σε υπόγεια, ανώνυμα κλαμπ στο Ρότερνταμ, τη Μασσαλία και το Αμβούργο· ψυχωσικά επεισόδια μετά από χρήση παραισθησιογόνωνμανιταριών σε πολυτελή ξενοδοχεία στο Άμπου Ντάμπι, παρέα με διάφορους Ασιάτες επιχειρηματίες. Ντίρλα στο ουίσκι σε μπαρ στη Λίμα, παρέα με Περουβιανούς δεσμοφύλακες της φυλακής Λουριγκάντσο.

Ζούσε πολλά χρόνια έτσι. Η πόρτα προς το μαύρο δωμάτιο δεν έλεγε να κλείσει. Ούτε εκείνη την έκλεινε, γιατί είχε πάψει πια να ντρέπεται. Ήταν ένα δωμάτιο για άνδρες σαν τον Φαλκ. Δεν είχε να κάνει με τις κολακείες και τα δώρα του Χένρυ Φαλκ. Δεν είχε να κάνει με τη σωματική επαφή, με τη συνάντηση δυο μοναχικών ανθρώπων. Είχε να κάνει με την εξουσία. Τη σκληρότητα, την υποταγή, το ένστικτο, την επιθυμία. Στον Χένρυ άρεσε να μιλάει για τα βιολογικά ένστικτα, για το πώς η ανθρωπότητα δεν είχε καταλάβει το σπουδαιότερο μάθημα της θεωρίας της εξέλιξης των ειδών. Δεν

υπήρχε τίποτα το ανθρώπινο στο μαύρο δωμάτιο. Μόνο βιολογία.

Το αμάξι ταρακουνήθηκε καθώς ο Χένρυ προσγειώθηκε βαρύς στο κάθισμα. Του έδωσε το μπουκάλι με τη σαμπάνια και τα μάτια του έλαμψαν όταν εκείνος κατάλαβε τι είχε δέσει γύρω από τον λαιμό του μπουκαλιού. Ήπιε λαίμαργα, σκούπισε τις πολύτιμες σταγόνες με το δαντελωτό ύφασμα κι άφησε το μπουκάλι στο πάτωμα, χαλάρωσε τη ζώνη του, κατέβασε το φερμουάρ του και οδήγησε το αυτοκίνητο μέσα στο πλυντήριο αυτοκινήτων.

Η Μπεάτα χασμουρήθηκε προς την κάμερα κλειστού κυκλώματος σε μια μεριά της αίθουσας κι ύστερα έσκυψε από πάνω του. Είχε στύση εξίσου εντυπωσιακή με τις διαστάσεις του σώματός του. Ίσως γι' αυτό να συνέχιζε ν' απαντάει στα τηλεφωνήματά του.

«Να δεις που δεν πρόκειται να βγει, ρε πούστη μου» είπε εκείνος ενώ εκείνη έχωνε τα δάχτυλά της στον καβάλο του.

«Χένρυ...»

«Να δεις που η μαλακισμένη η κωλομπογιά έχει ήδη ξεραθεί. Σκατά.»

«Χένρυ...» επανέλαβε εκείνη, τράβηξε τα χέρια της και προσπάθησε να χαλαρώσει το κολάρο του φορέματος γύρω από τον λαιμό της. Μύρισε τον ίδιο της τον ιδρώτα κάτω από το άρωμά της. Κατέβασε το πάνω μέρος του υφάσματος και τον άφησε να την πιπιλήσει.

Έτσι. Το μέτωπό του κοκκίνισε και σταγόνες ιδρώτα κύλησαν στις ρίζες των μαλλιών του. Το μηχανήμα που κάλυπτε το αμάξι με σαπούνι και κεριό όλο και τράνταζε το όχημα, τα χέρια του κρατούσαν τον κώλο της όλο και πιο σφιχτά, τα γουρλωμένα μάτια του σφυροκοπούσαν στο κρανίο του. Δεν είναι δυνατόν, θα τελείωνε κιόλας;

«Άντε γαμήσου!» είπε τραυλίζοντας, την έσπρωξε προς τα πίσω και γύρισε το κεφάλι του στο πλάι.

«Χένρυ;»

«Το αρχίδι!»

Βάνουσα, την έσπρωξε στο πλάι με τον αγκώνα του κι εκείνη προσγειώθηκε με την πλάτη στο κάθισμα του συνοδηγού. Τι σκατά συνέβη; Τραβήχτηκε τρομαγμένη και τον είδε να προσπαθεί ν' ανοίξει την πόρτα.

Ένας άνδρας ακουμπούσε το πόδι του πάνω στο καπό. Φορούσε στρατιωτικές μπότες. Τα χέρια του ήταν χωμένα σε μια φαρδιά τσέπη μπροστά στο στομάχι του και, παρόλο που η Μπεάτα μπορούσε να δει μόνο το πιγούνι του μέσα από το παρμπρίζ, έβαζε στοίχιμα ότι ο τύπος χαμογελούσε. Ο Χένρυ άνοιξε την πόρτα και τον υποδέχθηκε ένα ντους από σαπούνι και νερά από τα μπεκ. Έφτυσε κι έβηξε και κατάφερε να βγει από το όχημα, κρατώντας το παντελόνι του με το ένα χέρι και σπρώχνοντας το πουλί του στο βρακί και κουμπώνοντας τα κουμπιά του με το άλλο.

«Θα το μετανιώσεις πολύ άγρια αν πλησιάσεις» ούρλιαξε. «Θα ξεπλύνω αυτή τη μαλακία με τη μούρη σου!»

Καθώς εκείνος φώναζε, η Μπεάτα είδε την τεράστια βούρτσα πίσω από τον άνδρα ν' αρχίζει να περιστρέφεται. Αφρός και νερό χτύπησαν με δύναμη το παρμπρίζ αλλά ο τύπος δεν κουνήθηκε. Κατέβασε απλώς την μπότα του από το καπό και γύρισε προς τον Χένρυ.

Επιτέλους, εκείνος κατάφερε να κουμπωθεί. Ύστερα ξανάσχυψε μέσα στο αμάξι κι έφαξε να βρει το μπουκάλι, το έπιασε από τον λαιμό. Για μια στιγμή, τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. «Χένρυ... μη...» Τα μάτια του έκαιγαν, κατακόκκινα. Εκείνη σώπασε.

Ύπήρχαν τρεις βούρτσες. Δύο για τα πλάγια του οχήματος και μία για να καθαρίζει το καπό, το παρμπρίζ, την οροφή, το πίσω μέρος. Το μηχανήμα άρχισε να κινείται και ο Χένρυ προσπάθησε να φτάσει τον άνδρα πριν τον σταματήσουν οι βούρτσες. Κανείς από τους δυο τους δεν έμοιαζε να έχει σκεφτεί τι θα γινόταν αν τους χτυπούσε κάποια από τις βούρτσες. Ο χώρος είχε γεμίσει φασαρία και υδρατμούς και η Μπεάτα κοί-

ταζε με προσδοκία, φόβο κι έξαψη. Ο τύπος με την κουκούλα είχε κάνει ένα βήμα προς τα πίσω και, μόνο όταν ο Χένρυ στάθηκε μπροστά από τους προβολείς του αυτοκινήτου, κατάλαβε εκείνη πόσο ψηλότερός του ήταν ο άλλος άνδρας: τον περνούσε τουλάχιστον δύο κεφάλια.

Εκείνη τη στιγμή η Μπεάτα κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο για αστείο.

Δεν ήταν το γεγονός ότι παρέμενε κρυμμένος κάτω από την κουκούλα που την έκανε να το καταλάβει. Ούτε το γεγονός ότι έβγαλε το χέρι του από την τσέπη κι εκείνη είδε τι κρατούσε. Όχι, κάτι άλλο την έκανε να συνειδητοποιήσει τι γινόταν: ίσως ο τρόπος που κινούνταν ο άνδρας, οι κοφτές, μηχανικές του κινήσεις, λες κι ακολουθούσε κάποια διαδικασία. Η Μπεάτα συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι τίποτα απ' όσα είχαν συμβεί από τη στιγμή που ο Χένρυ ήρθε να τη βρει δεν ήταν τυχαίο. Ο άνδρας που στεκόταν τώρα μπροστά στο αυτοκίνητο, ο άνδρας με το περίστροφο στο χέρι, δεν ήταν κανένας απατεωνάκος. Ούτε κάποιος γκραφιτάς ή κάποιος χούλιγκαν. Ότι άλλο κι αν είχε υπάρξει στο παρελθόν, αυτή τη στιγμή ήταν ένας έμπειρος επαγγελματίας.

Ο οξύς ήχος κατέκλυσε το πλυντήριο. Η Μπεάτα κοίταξε το πρόσωπο του Χένρυ. Ήταν σοκαρισμένο, έκπληκτο. Το μπουκάλι κουδούνισε καθώς έπεφτε στο μπετονένιο πάτωμα. Είδε τον Χένρυ να φέρνει και τα δυο του χέρια μπροστά στην κοιλιά του κι ύστερα να γέρνει αργά προς τα εμπρός, να πέφτει και να εξαφανίζεται μπροστά από το αυτοκίνητο.

«Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι» ψιθύρισε εκείνη. Αν ήθελε να παραιμείνει ζωντανή, έπρεπε κάτι να κάνει. Πετάχτηκε στη θέση του οδηγού. Άρπαξε την ανοιχτή πόρτα από το πόμολο, είδε τα νερά κάτω στο πάτωμα. Ο αφρός ήταν κόκκινος από τα αίματα. Νόμιζε ότι άκουσε κι άλλον πυροβολισμό αλλά δεν ήταν σίγουρη γιατί δεν κοιτούσε, μόνο σκεφτόταν, σκεφτόταν, πώς σκατά παίρνει μπρος το γαμημένο Tesla; Το κλειδί πρέπει να ήταν μέσα στο αμάξι... ή μήπως ήταν στην τσέπη

του Χένρυ; Κάποιο πεντάλ έπρεπε να πατήσει, τράβηξε τα πόδια της, τα έχωσε στα πετάλια, πάτησε ένα, δύο, και τα δυο μαζί, έφαξε να βρει κάποιο κουμπί, κάποιον διακόπτη στο ταμπλό... τίποτα.

Τίποτα. Κι ύστερα η πίσω πόρτα άνοιξε και μια σκιά προσγειώθηκε βαριά στο πίσω κάθισμα. Η Μπεάτα γύρισε το κεφάλι της. Και κοίταξε την κάννη ενός περιστρόφου. Μια μικρή στήλη καπνού έβγαινε από την άκρη μαζί με μια γλυκιά μυρωδιά από μαρουτί. Ο άνδρας έκλεισε την πόρτα κι έμειναν όλα ακίνητα: η σκιά με την κουκούλα, το περιστροφο και η Μπεάτα Βάγκνερ. Οι βούρτσες πλησίασαν το αμάξι κι άρχισαν να του κάνουν μασάζ όπως ένα παιδί πιπιλάει μια καραμέλα. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει πιο ήρεμα. Προσπάθησε να γεμίσει τα πνευμόνια της με αέρα. Ξαναγύρισε το κεφάλι της προς το παρμπρίζ, έσκυψε προς τα εμπρός κι ένιωσε το κρύο τιμόνι πάνω στο στήθος της.

«Ξέρω γιατί είσαι εδώ» είπε.

7

Η Μπενεντίκτε Στολτς δεν ξύπνησε την πρώτη φορά που κουδούνισε το κινητό της. Τη δεύτερη φορά, μετά από λίγο, γύρισε ανάσκελα και ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Οι λάμπες του δρόμου έβαφαν τις στέγες των σπιτιών με διάφορες χροιές κίτρινου και, από το παράθυρο του υπνοδωματίου της, η δημοσιογράφος του TV2 άκουσε τον χειμωνιάτικο αέρα να παίζει ανάμεσα στα κλαδιά της μεγάλης βελανιδιάς έξω απ' το σπίτι. Τεντώθηκε και συνειδητοποίησε ότι ήταν μόνη της στο κρεβάτι.

Από τη στιγμή που είχε πάψει να είναι ρεπόρτερ στις ειδήσεις, έκλεινε συνήθως το τηλέφωνό της τα βράδια. Κοιμόταν πολύ ελαφρά και, αν της χαλούσες τον ύπνο, σπάνια την

ξανάπαιρνε. Αλλά το προηγούμενο βράδυ, έχοντας βγάλει από πάνω της το φόρεμα που συνήθως φορούσε στα επίσημα δείπνα στο φρουριο Άκερσχους, έμεινε να κοιτάζει την οθόνη του με μια πολύ περίεργη διαίσθηση. Το είχε βάλει λοιπόν στην πρίζα να φορτίσει και το είχε αφήσει ανοιχτό στο κομοδίνο.

Η Μπενεντίκτε σηκώθηκε. Χιόνιζε ακόμα περισσότερο. Η φασαρία της πόλης έφτανε ως αχνός απόηχος εδώ πάνω, στο Φάγκερμπορ. Αυτό το χρυσαφί ταβάνι – τα σύννεφα που αντανακλούσαν όλα τα φώτα και τα φανάρια της πρωτεύουσας – ήταν η μόνη υπενθύμιση ότι ζούσε μεταξύ εκατοντάδων χιλιάδων άλλων ανθρώπων. Τι ώρα να ήταν άραγε; Κοίταξε το τηλέφωνό της. Σχεδόν πέντε το πρωί. Ύστερα διάβασε το μήνυμα που είχε λάβει. «Επιτέλους» μουρμούρισε σιγανά. Ύστερα ανατρίχιασε κάτω από τη μεταξένια της πιζάμα, έγραψε σ' ένα σημειωματάριο το όνομα κι έσβησε το μήνυμα από το κινητό.

Στον διάδρομο το φως ήταν χαμηλωμένο και ο επάνω όροφος ήταν σκοτεινός. Σκοτεινό το μπάνιο, σκοτεινή και η κουζίνα. Γέμισε με καφέ την κλασική ιταλική μεταλλική εσπρεσιέρα και την ακούμπησε στο μάτι της κουζίνας, πριν ανοίξει τις παλιές πόρτες του σαλονιού.

Η Βικτώρια καθόταν στο γραφείο μπροστά στο ημικυκλικό παράθυρο. Από το στερεοφωνικό ακουγόταν η τραχιά φωνή του Έλβις Κοστέλλο και το μοναδικό φως μες στο δωμάτιο, με εξαίρεση τις τρεις οθόνες υπολογιστή, ήταν ο απαλός φωτισμός του πολυελαίου απ' το ταβάνι.

«Έρχομαι να ξαπλώσω σε λίγο, αγάπη μου» είπε η Βικτώρια χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει. «Με περίμενες;»

Η Μπενεντίκτε δεν απάντησε. Κοίταξε μόνο τα ασημένια μακριά μαλλιά που η Βικτώρια είχε μαζέψει σε αλογοουρά. Τον κατάλευκο, αθώο λαιμό της στο φως των υπολογιστών.

Τα σανίδια στο πάτωμα έτριξαν καθώς προχώρησε ξυπόλυτη πάνω στο απαλό, περσικό χαλί κι ακούμπησε τις παλά-

μες της στους ώμους της Βικτώρια. Άφησε τα δάχτυλά της να χαϊδέψουν το πουλόβερ από ανκωρά πριν σκύψει και τη φιλήσει στον λαιμό.

«Ξημέρωσε, σχεδόν, καλή μου. Μόλις με ειδοποίησαν από το TV2. Ρωτούσαν αν μπορώ να κάνω πρωινή βάρδια».

«Αγάπη μου» είπε η Βικτώρια. Μισογύρισε την περιστρεφόμενη καρέκλα της και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. «Δεν μπορούν να ενοχλήσουν κανέναν άλλον;»

«Φυσικά» απάντησε η Μπενεντίκτε χαμογελώντας. «Πολύς. Αλλά μόνον εγώ ήμουν αρκετά χαζή ώστε να απαντήσω στις πέντε η ώρα το πρωί».

8

Λαδομοπογιά, σκόνη και καπνός. Γκρίζα σύννεφα πίσω από μια κατάλευκη κορυφογραμμή. Πλαγιές χαραγμένες από φιδογυριστά νερά. Μερικά μίξερ δεντράκια και μια σκαστή λακάδα, κάπου στον ουρανό. Κι εκεί, ακριβώς κάτω από τον ήλιο, μια μαύρη σκιά. Με τα πόδια ανοιχτά και τα χέρια τετωμένα, σαν Εσταυρωμένος. Το πρόσωπο στρέφεται προς τον ουρανό. Με μάτια ορθάνοιχτα και με κενό να χάσκει εκεί που έπρεπε να βρίσκονται το στόμα και η μύτη. Μια ανάσα ακούγεται μόνο. Διαπεραστική, που διαρρηγνύει τα εύθραυστα τείχη μεταξύ φαντασίας, ονείρου και πραγματικότητας. Ο δολοφόνος.

«Μοιάζεις αποχαυνωμένος. Μήπως φταίνε τα αντικαταθλιπτικά;»

Η φωνή έκανε τις σκέψεις του να ξεφύγουν από τη εικόνα που τον κρατούσε αποσβολωμένο. Ο Φρέντριχ Μπάιερ ανακάθισε στον χαμηλό καναπέ για τους ασθενείς.

«Δεν τα παίρνω πια. Η σκέψη ότι έχω κατάθλιψη μου προξενούσε κατάθλιψη».

Ο ψυχολόγος γέλασε προσεκτικά.

«Πήγα σε μια δεξίωση στο φρούριο του Άκερσχους εχθές» συνέχισε ο Φρέντρικ. «Μετά ήθελα να ξεσκάσω λίγο. Άργησα να γυρίσω».

«Καταλαβαίνω» είπε ο ψυχολόγος και χτύπησε με το πλάδαρό του δάχτυλο την οθόνη του τάμπλετ.

«Καταγράφεις ότι λέω;» ρώτησε ο Φρέντρικ και τεντώθηκε για να πιάσει την κούπα με τον νεσκαφέ. Φύσηξε το καυτό υγρό και υδρατμοί θόλωσαν τα ορθογώνια γυαλιά του.

«Σε ρώτησα για τον πατέρα σου» είπε ο ψυχολόγος. «Κι εσύ σιώπησες. Σκεφτόσουν κάτι συγκεκριμένο;»

Ο Φρέντρικ περίμενε να καθαρίσει η ομίχλη για να τον ξαναδεί. Ως συνήθως, ο υπέρβαρος ψυχολόγος της Αστυνομίας προσπαθούσε να ισορροπήσει πάνω σε μία ταλαιπωρημένη καρέκλα γραφείου που έσκουζε κάθε φορά που έριχνε το βάρος του από το ένα μπούτι στο άλλο.

«Είναι περίεργο που με ρώτησες».

«Γιατί;»

«Γιατί χθες το βράδυ γνώρισα μια δημοσιογράφο που ισχυριζόταν ότι ο πατέρας μου ήταν μπλεγμένος σε κάποια υπόθεση που εκείνη διερευνούσε».

Εκείνο το πρωί, στο ντους, ο Φρέντρικ ξαναθυμήθηκε τη συζήτησή τους. Έκτοτε δεν μπορούσε να τη βγάλει απ' το μυαλό του. Και, καθώς πήγαινε από το διαμέρισμά του στην οδό Σοργκενφριγκάτα, στη Μαγιόρστουα, μέχρι τα Κεντρικά της Αστυνομίας, στο Γκρένλαν, μέσα στη χιονοθύελλα, συνειδητοποίησε ότι δεν θυμόταν πώς έμοιαζε ο πατέρας του. Θυμόταν την αίσθηση του να βρίσκονται και οι δύο στο ίδιο δωμάτιο. Θυμόταν την αίσθηση που προκαλούσε, αλλά όχι τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Άραγε γι' αυτό μπλέκονταν οι μνήμες του πατέρα του με τις μνήμες του δολοφόνου;

«Ότι μου έχει απομείνει από τους γονείς μου, το έχω βάλει σ' ένα χρηματοκιβώτιο. Έχουν περάσει είκοσι χρόνια από τον θάνατο του πατέρα μου. Δεν τον έβλεπα και συχνά όταν

ζούσε. Δούλευε για τους Αμερικανούς. Όχι στην πρεσβεία, αλλά σ' ένα γραφείο που εκείνοι ενοικιάζαν».

Ο Φρέντρικ συνοφρυώθηκε, προσπάθησε να θυμηθεί καλύτερα.

«Αν προσπαθήσω να τον φέρω στον νου μου, μου έρχεται μόνο η εικόνα ενός πίνακα που είχε κρεμασμένο πάνω από την καρέκλα του γραφείου του. Ένα τοπίο με βουνά και κοιλάδες. Που μπλέκεται μ' ένα όνειρο που βλέπω καμιά φορά. Ή εφιάλτη, καλύτερα. Έναν εφιάλτη μ' έναν άνθρωπο που κυνηγούσα κάποτε. Έναν δολοφόνο. Τον χειρότερο άνθρωπο που γνώρισα ποτέ μου».

«Γιατί νομίζεις ότι κάνεις αυτή τη συσχέτιση;» ρώτησε ο ψυχολόγος.

«Δική σου δουλειά δεν είναι αυτή;» είπε ο Φρέντρικ. «Εσύ είσαι ο εξπέρ για κάθε κούτρα». Πήρε μια ανάσα. «Ο πατέρας μου ήταν ένας ψυχρός, απόμακρος άνθρωπος. Όχι και πολύ στοργικός. Στο τέλος της ζωής του έγινε υπερβολικά δύσθυμος. Ούτε η μάνα μου ούτε εγώ είχαμε πολλές δυνάμεις να τον θρηνήσουμε όταν επιτέλους τα κακάρωσε».

«Επιτέλους τα κακάρωσε» επανέλαβε ο ψυχολόγος συνεπαρμένος, λες, από την επιλογή των λέξεων. Πληκτρολόγησε κάτι στο τάμπλετ του. «Κι αυτός λοιπόν ο δολοφόνος και ο πατέρας σου... αντιπροσωπεύουν κάποιον φόβο μέσα σου;»

Τι μαλάκας. Ο Φρέντρικ γύρισε το βλέμμα στο ταβάνι, επιδεικτικά. «Είναι και οι δυο φαντάσματα από τα παλιά. Κι είναι και οι δυο νεκροί. Μόνο ζωντανούς φοβάμαι».

«Βεβαίως» είπε ο ψυχολόγος και πλατάγισε τα χείλια του. «Βεβαίως. Είσαι ένας καθ' όλα ορθολογικός άνθρωπος. Ταιριάζει και στο επάγγελμά σου». Δίστασε λίγο. «Δεν έχουμε πολυμιλήσει για την οικογένειά σου τώρα τελευταία. Είσαι ολομόναχος τώρα;»

«Τι εννοείς;»

«Η μητέρα σου πέθανε πριν λίγα χρόνια, είσαι χωρισμένος, συζούσες με μία γυναίκα...»

Ο Φρέντρικ πήρε ένα λεκιασμένο κουτάλι από το τραπέζι ανάμεσά τους. Ανακάτεψε τον καφέ και κοίταξε τον τοίχο πίσω από τον ψυχολόγο. Πριν μερικά χρόνια κρεμόταν εκεί πέρα μια αφίσα με τον Έρνεστ Χέμινγουεϊ γυμνό από τη μέση και πάνω, με μια καραμπίνα στο χέρι. Ο Φρέντρικ είχε επισημάνει την ειρωνεία τού να υπάρχει στο γραφείο ενός ψυχολόγου η φωτογραφία ενός ανθρώπου που κρατάει το όπλο της αυτοκτονίας του. Ο Χέμινγουεϊ αντικαταστάθηκε με μια αφίσα του Τζακ Νίκολσον. Με δερμάτινο μπουφάν, σκουφί κι αρρωστημένα χαρωπό βλέμμα.

«Νιώθω ότι σε κατατρύχει μια κάποια αμφιθυμία» είπε ο Φρέντρικ και ο ψυχολόγος τον κοίταξε εξεταστικά. «Πρώτα ο Χέμινγουεϊ, τώρα ο Νίκολσον, από την ταινία που κάνει κωλοδάχτυλο σε όλους τους ψυχολόγους και τους ψυχιάτρους του κόσμου. Θέλεις κάτι να μας πεις;»

Ο ψυχολόγος μουρμούρισε ενοχλημένος. «Ξέρεις γιατί κρεμάω αφίσες εκεί πάνω;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα».

«Γιατί αστυνομικοί σαν και του λόγου σου σιχαίνονται να μιλούν για τον εαυτό τους. Νομίζετε ότι είστε εδώ από λάθος, όπως ο Τζακ στη Φωλιά του Κούκου. Σκαλώνει η συζήτηση κι αρχίζετε και περιεργάζεστε το δωμάτιο· ε, δεν υπάρχουν και πολλά να σχολιάσει κανείς εδώ μέσα, εκτός φυσικά από αυτή την αφίσα. Και τότε εγώ, όσο πιο προσεκτικά γίνεται, προσπαθώ να επαναφέρω τη συζήτηση στην πονεμένη σας ψυχή».

«Κατάλαβα» είπε ο Φρέντρικ. «Δεν είναι όμως λίγο μαλακία να αποκαλύπτεις την τακτική σου;»

Περίμενε ν' ακούσει κι άλλη μουρμούρα, αλλά δεν συνέβη. Αντ' αυτού, ο ψυχολόγος άφησε το τάμπλετ κι έσφιξε την αλογοουρά του.

«Φρέντρικ» ξεκίνησε να λέει. «Αυτό είναι το τελευταίο ραντεβού που υποχρεούσαι να κάνεις μαζί μου. Εφεξής οι συναντήσεις μας γίνονται καθαρά εθελοντικές και ξέρω ότι δεν

πρόκειται να εκμεταλλευτείς αυτή την προσφορά. Άρα δεν έχουμε χρόνο για τα ασήμαντα. Πες μου για την οικογένειά σου. Μοιράζεσαι με κάποιαν τη ζωή σου ή βολοδέρνεις ολομόναχος εκεί έξω;»

«Ελευθέρος κι ωραίος» απάντησε ο Φρέντρικ, κοιτάζοντάς τον κατάματα. «Η κόρη μου, η Σοφία, έχει μετακομίσει στο Μπέργκεν. Ο γιος μου, ο Γιάκομπ, ζούσε μαζί μου για ένα διάστημα αλλά δεν τραβούσε το πράμα κι έτσι τώρα ζει με την Άλις, τη μάνα του. Για ένα διάστημα συζούσα με την Μπεττίνα, αλλά δεν είχαμε δα και τίποτε σπουδαίο. Οπότε ναι, είμαι μόνος. Αλλά δεν με ρωτάς αυτό. Με ρωτάς αν νιώθω μοναξιά. Δεν νιώθω. Γουστάρω την παρέα μου». Αποτελείωσε τη φράση με λίγο μεγαλύτερη ένταση απ' ό,τι θα ήθελε.

Σιωπή. Ο Φρέντρικ κοίταζε το χιόνι και ο ψυχολόγος κοίταζε τον Φρέντρικ. Περίμενε μέχρι ο αστυνομικός να τον ξανακοιτάξει στα μάτια. «Για τον Φρικ» είπε ο ψυχολόγος. «Θα ήθελα να μιλήσουμε λίγο για τον Φρικ».

Ο Φρέντρικ έκλεισε τα μάτια του.

Ο γιος του ήταν τότε τόσο μικρούλης που ο Φρέντρικ είχε κουβαλήσει μόνος του το φέρετρο στον τάφο. Ήταν μια ασυνέφιαστη καλοκαιρινή μέρα, μα ο ήλιος δεν ζέσταινε, τα σπουργίτια δεν τραγουδούσαν. Η εκκλησία ήταν κατάμεστη, η θλίψη τόσο μεγάλη που ο Θεός έπρεπε, έπρεπε να τους ακούσει. Να δει τον μικρούλη Φρικ και να τον πάρει κοντά του. Έτσι, τουλάχιστον, ερμήνευσε την όλη κατάσταση ο παπάς. Ένας άνθρωπος μόνο δεν έκλαψε εκείνη τη μέρα. Ο πατέρας του μικρού. Ο Φρέντρικ.

Διότι δεν το επέτρεπε στον εαυτό του. Τόσο απλά. Γιατί ήταν δικό του το σφάλμα, αυτός έφταιγε που πέθανε ο Φρικ. Όχι ο Θεός, ούτε η μοίρα· δεν ήταν ατύχημα, ούτε ήταν σύμπτωση. Ο Φρέντρικ είχε αφήσει τον Φρικ να κοιμάται στην κούνια του κι είχε βγει να ψωνίσει στο μπακάλικο, στη γωνία. Ο Φρέντρικ είχε χωθεί τρέχοντας, ένα τέταρτο αργότερα, μέσα στο γεμάτο καπνό διαμέρισμα στο Φρόγκνερ κι είχε πη-

δήξει με τον γιο του στα χέρια από τον δεύτερο όροφο. Αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Δεν αντέχουν πολλά-πολλά τα μικρά ανθρωπάκια. Ο Φρικ ήταν τότε μόνο πέντε μηνών. Κι είχαν περάσει πια δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια.

«Δεν είναι καιρός πια να πάψεις να θρηνείς;» είπε ο ψυχο-λόγος.

Ο Φρέντρικ σηκώθηκε όρθιος. «Αντέχω να θρηνώ. Αυτό που θα με στοιχειώνει πάντα είναι η ευθύνη. Κουβαλώ κι εγώ τον σταυρό μου». Το γόνατό του είχε κλειδώσει πάλι. Το γόνατο που είχε διαλυθεί όταν πήδηξε από το μπαλκόνι. Ο πόνος ήταν η μόνιμη υπενθύμιση της ανεπάρκειάς του. Ο Φρέντρικ πήγε κουτσαίνοντας προς την πόρτα.

«Σ' ευχαριστώ για τις συζητήσεις μας».

Αμέσως μετά, πήγε να διαβάσει ότι ανακρίσεις χρειαζόταν ακόμα να διαβάσει για να ολοκληρώσει την έρευνα που έκανε. Κάποιος τοξικομανής είχε πεθάνει σ' ένα διαμέρισμα από σούπερ υπερβολική δόση ηρωίνης στο αίμα: τον λεγόμενο «Ιούδα», τον τρόπο που ξεφορτωνόταν η πιιάτσα τα καρφιά, τα βαποράκια που τα τσέπωναν στη ζούλα ή τα πρεζόνια που δεν ξεπλήρωναν τα χρωστούμενα. Κάτω από τα σανίδια του πατώματος είχαν βρει μια τεράστια ποσότητα ηρωίνης, υπερβολικά μεγάλη για να την έχει κρύψει εκεί ένα απλό πρεζόνι. Ο Φρέντρικ είχε καταλάβει ότι αυτό μάλλον ήταν και το κίνητρο για το φόνο.

Όμως κανείς δεν είχε δει τίποτα. Οι φίλοι του, που ήταν σίγουροι ότι ο τύπος είχε δολοφονηθεί, ήταν εξίσου σίγουροι ότι ο δολοφόνος δεν θα καταδικαζόταν ποτέ, οπότε δεν έβγαζαν άχνα. Γι' αυτό είναι τόσο διαδεδομένος ο «Ιούδας»: γιατί πιάνει.

Μα το ζώο που είναι η Αστυνομία τρέφεται και με χαρτούρα. Κι από χαρτούρα υπήρχε περίσσειμα. Ο Φρέντρικ άφησε μήνυμα ότι θα τελείωνε την αναφορά του στο σπίτι.

Στο τραμ κάθισε και χάζευε την πόλη έξω από το παράθυ-

ρο. Η απαλή χθεσινή χιονόπτωση είχε εξελιχθεί σε χιονοθύελλα, πυκνή σαν ομίχλη. Τα πάντα εκεί έξω κινούνταν με μισή ταχύτητα: το μυαλό του Φρέντρικ ακολουθούσε στον ρυθμό τους. Σκέφτηκε μήπως είχε ξεχάσει να κλείσει το ραδιόφωνο. Σκέφτηκε τα παιδιά του, τον Γιάκομπ και τη Σοφία. Ευελπιστούσε ότι θα τα έβλεπε στις διακοπές στο τέλος του μήνα, αλλά δεν τολμούσε να το δέσει και κόμπο. Ήταν μεγάλα παιδιά τώρα, είχαν τη δική τους ζωή.

Είχε όντως ξεχάσει να κλείσει το ραδιόφωνο και, όταν στάθηκε στην είσοδο του σπιτιού του για να τινάξει από τους ώμους τις νιφάδες, άκουσε τα τελευταία λεπτά του δελτίου ειδήσεων. Κάτι για έναν φόνο, κάτι για το κυνήγι ενός μονόφθαλμου γιατρού, του τρομοκράτη που υποσχόταν ότι θα έφερε την Αποκάλυψη σε όλη την Ευρώπη, και μια ενημέρωση για την κατάσταση της υγείας της υπουργού Οικονομικών, που είχε πάλι αρρωστήσει. Ο Φρέντρικ άφησε τα χαρτιά πάνω στο τραπέζι της κουζίνας κι άνοιξε τον υπολογιστή του. Αλλά δεν έβρισκε ησυχία να κάτσει να εργαστεί. Τα ερωτήματα του ψυχολόγου τού τριβέλιζαν ακόμα το μυαλό: *Είσαι ολομόναχος; Να μιλήσουμε για τον Φρικ; Γιατί νομίζεις ότι αυτό το όνειρο σου φέρνει στον νου τον πατέρα σου;*

Μ' έναν αναστεναγμό σηκώθηκε και πήγε στο υπνοδωμάτιο. Γονάτισε με το ένα πόδι μπροστά σ' ένα τραπέζι, που για την ώρα εξυπηρετούσε ως χώρος ημιδιαμονής ρούχων πλυμένων αλλά όχι σιδερωμένων, και χώθηκε από κάτω του. Το παλιό χρηματοκιβώτιο Mosler είχε εντοιχιστεί όταν χτιζόταν η πολυκατοικία.

Τι στο καλό είχε αναμοχλεύσει εντός του ο ψυχολόγος; Νοσταλγία; Καημό; Γύρισε τον κύλινδρο μέχρι που άκουσε ένα απαλό κλικ και τράβηξε το πόμολο. Ορίστε λοιπόν. Τα λιγοστά πράγματα που είχε κρατήσει από τους δικούς του: το παλιό πορτοφόλι του πατέρα του· οι ληξιαρχικές πράξεις γεννήσεως των παιδιών του, και των τριών· και μια κουβέρτα. Το δέρμα του πορτοφολιού έτριξε. Μέσα του υπήρχαν δύο χαρ-

τονομίσματα του ενός δολαρίου και, στην τσεπούλα με το κουμπί, το μετάλλιο του πατέρα του. Το φθαρμένο μοβ χρώμα και η καρδιά με την προτομή του Τζορτζ Ουάσινγκτον. Μια Πορφυρή Καρδιά. Καθώς έκλεινε το πορτοφόλι, ένα κλειδί έπεσε στο πάτωμα. Ο Φρέντρικ είχε ξεχάσει τελείως την ύπαρξή του. Ήταν το κλειδί μίας τραπεζικής θυρίδας που είχε κληρονομήσει από τη μητέρα του και ποτέ του δεν είχε καταφέρει να εντοπίσει. Το έβαλε στη θέση του και πήρε στα χέρια του τη διπλωμένη κουβέρτα. Το ύφασμα του φάνηκε σκληρό και ψυχρό όταν το πίεσε στα ρουθούνια του. Η κουβέρτα είχε ακόμα μια αμυδρή μυρωδιά καπνού. Και ντροπής. Αλλά βαθιά μέσα στη μύτη του, τόσο βαθιά όσο η φαντασία του, ο Φρέντρικ βρήκε πάλι ένα απειροελάχιστο κομματάκι του γιου του. Γιατί ήταν η κουβέρτα που σκέπαζε τον Φρικ όταν κοιμόταν, η κουβέρτα που τον σκέπαζε και τη μέρα που συνέβη το κακό.

Έσπρωξε την πόρτα του χρηματοκιβωτίου για να κλείσει. Αυτή χτύπησε πάνω στο ατσάλινο πλαίσιο με μια κλαγγή. Παρόλο που σπάνια άνοιγε αυτό το χρονοντούλαπο, έκανε πάντα τον ίδιο συνειρμό στο μυαλό του: η κλαγγή ακουγόταν σαν την αρχή του *A Hard Day's Night* των Μπιτλς.

When I'm home, everything seems to be right

When I'm home, feeling you holding me tight, tight, yeah.

Ξαναγύρισε στο τραπέζι της κουζίνας και βρήκε την καρτ βιζίτ που του είχε δώσει η δημοσιογράφος. Μπενεντίκτε Στολτς διάβασε. Λες να έκανε λάθος; Λες ο πατέρας του να ήταν μπλεγμένος σε κάποια ιστορία που εκείνος δεν ήξερε; Πριν προλάβει να καλέσει τον αριθμό, χτύπησε το τηλέφωνό του. Ήταν το αφεντικό του, ο Σεμπάστιαν Κος.

«Φρέντρικ. Πού είσαι; Έχουμε βγάλει συναγερμό για δολοφονία. Αποκρουστικά πράγματα. Σ' ένα πλυντήριο αυτοκινήτων».